

R. L. STINE

NHỮNG CHUYỆN KỶ BÍ CỦA STINE

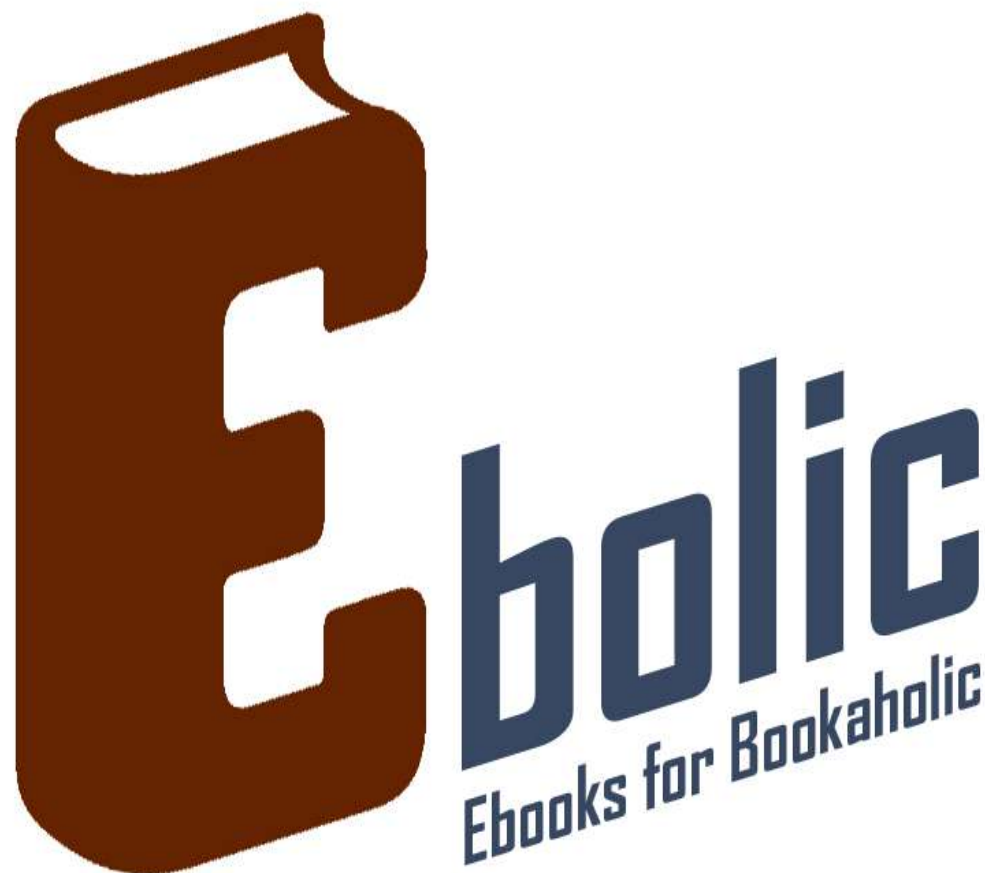
NGÔI NHÀ CÂY

Ebolic
Think for Entertainment

Lat
KINH DOANH

Tác phẩm: **[Những chuyện kỳ bí] Ngôi nhà cây**
Nguyên tác: **[Ghosts of Fear Street] 5: Stay away from the Tree House**
Thể loại: **Rùng rợn, Thiếu nhi**
Tác giả: **R. L. Stine**
Dịch giả: **Phan Hồng Vân & Nguyễn Đức Nhật**
Nhà xuất bản: **Kim Đồng**
Năm xuất bản: **4/2002**

Dự án Ebolic #41

Shooting: **Thanhbt**

Typing: **TMH, Mr. Dean**

Checking: **Tornad**

Leading & Publishing: **Tornad**

Ngày hoàn thành: **5/10/2017**

Ebolic là dự án chế bản ebook do **Bookaholic** thực hiện. Chúng tôi hoạt động hoàn toàn phi lợi nhuận và dựa trên tinh thần tự nguyện, với mục

đích mang đến cho độc giả những đầu sách hay và lan tỏa văn hóa đọc cho cộng đồng. Chúng tôi khuyến khích độc giả mua sách in, và chỉ nên tìm đến ebook này khi không thể tiếp cận ấn phẩm sách.

Liên hệ với Ebolic qua:

Email: ebook@bookaholic.vn

Group: [facebook.com/groups/ebolic](https://www.facebook.com/groups/ebolic)

Fanpage: [facebook.com/EbolicEbook](https://www.facebook.com/EbolicEbook)

MỤC LỤC

• 1 •

• 2 •

• 3 •

• 4 •

• 5 •

• 6 •

• 7 •

• 8 •

• 9 •

• 10 •

• 11 •

• 12 •

• 13 •

• 14 •

• 15 •

• 16 •

• 17 •

• 18 •

• 19 •

• 20 •

• 21 •

Lời bạt của nhà văn Anh Đức

Cuốn sách này là một tác phẩm giả tưởng.

Những tên tuổi, các nhân vật, các địa danh và các tình tiết đều là sản phẩm của trí tưởng tượng của tác giả. Bất kỳ sự trùng hợp nào về các sự kiện có thật, địa phương có thật hoặc con người còn sống hay đã chết đều hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Đã từ lâu, lâu đến nỗi tôi không còn nhớ nữa, tôi đã muốn gặp một con ma. Tôi chỉ muốn gặp một con ma chân thành, tốt bụng, hơi sợ một tý, và hoàn toàn trong suốt. Nhưng rồi tôi đành phải gạt mong muốn ấy lại.

Thật không công bằng khi cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa gặp được con ma nào. Những đứa trẻ khác quanh đây ít nhất đã một lần bắt gặp điều gì đó khủng khiếp nơi chúng sống. Song không phải là tôi, Dylan Brown này. Không lẽ nào. Mặc dù tôi đang sống tại phố Fear, một nơi đáng sợ nhất thế giới, thế mà cuộc sống của tôi vẫn hết sức tẻ nhạt, buồn chán, bình thường đến mức chưa từng có khái niệm ma là gì.

Nhưng hôm nay tôi có linh cảm mọi việc sẽ thay đổi. Bởi cuối cùng hôm nay tôi cũng sẽ đi gặp ma.

Tại sao ư?

Tại vì hôm nay thời tiết rất khác thường.

Sáng sớm trời nắng chói chang – báo hiệu một ngày xuân đẹp trời. Nhưng đến buổi trưa, những đám mây nặng trĩu hơi nước kéo đến đen kịt, xám xịt bầu trời. Đó chỉ có thể là kiểu thời tiết ma quái, bạn có nghĩ thế không?

Ừm, dù sao đây cũng là suy nghĩ của tôi khi nằm dài trên chiếc tràng kỷ cổ màu xanh lá cây của bố tôi. Tôi đặt quyển sách đọc dở trên đùi và lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Một cơn gió mạnh thổi ùa vào. Những tán cây ngoài sân trước rung lên xào xạc.

Hôm nay phố Fear trông khá hay ho và đáng sợ, tôi nghĩ thầm, dí mũi vào sát cửa sổ kính. Thật là một cảnh hoàn hảo cho cuộc gặp gỡ một sinh vật lạ từ thế giới khác. Nhưng... nó ở đâu?

Hiển nhiên là không phải ở sân trước nhà tôi.

Tôi quay sang trái rồi sang phải, quan sát các nhà hàng xóm.

Thất vọng. Chẳng có gì hết.

Rồi tôi nhào ra nhìn hẵn xuống phố.

Và chợt bắt gặp một cái gì đó. Một cái bóng. Nhào ra từ một lùm cây thấp. Tim tôi đập rộn lên một chút.

Đừng quá hy vọng, tôi tự nhủ. Đó có khi chỉ là Pokey, con chó hôi háms nhà hàng xóm.

Tôi bắt đầu chăm chú nhìn. Nó vẫn ở đấy. Đi lại quanh quẩn.

Có thể, chỉ là có thể thôi, đó không phải là Pokey, tôi nghĩ.

Có lẽ đây lại chính là con ma mà tôi hằng mong đợi bấy lâu nay.

Phải. Có thể lắm.

— Đừng ở đó nữa. — Tôi nói to. — Đi ra ngoài xem nào.

Tôi gập cuốn sách *Những câu chuyện có thực đáng kinh ngạc về ma* đang đọc dở lại và tưởng tượng mình đang đi dọc xuống phố. Tôi không biết các bạn có muốn nói chuyện với một con ma hay không. Nhưng nếu là tôi thì tôi sẽ nói những câu như “Ra ngoài ngay đi, ô, một sinh vật kỳ lạ. Hãy hiện hình đi cho Dylan S. Brown này được chiêm ngưỡng nào, ta chính là kẻ săn ma không hề biết sợ đây!”

Cái bóng sẽ vọt ra khỏi lùm cây. Và khi tôi chăm chăm nhìn nó, vật này sẽ lập tức biến thành một con quái vật khổng lồ với những chiếc răng nanh nhọn hoắt lóe sáng.

Tôi sẽ không thềm nhúc nhích một bước. Không đời nào, tôi – Dylan S. Brown – kẻ săn đuổi ma này sẽ...

Bộp!

Có cái gì đó sau lưng nặng và lạnh buốt đập mạnh lên vai tôi.

Tôi ngã chúi ra đằng trước, khuyu chân va đầu gối xuống sàn nhà.

— Đầu hàng đi, Dylan. — Ông anh to béo đang cười lên lưng tôi, giữa cổ ra sau cười khoái trá. Anh ấy cầm một lon Cô ca ướp lạnh rồi để lên vai tôi. — Càng ngày em càng tỏ ra nhát gan đấy.

Tôi muốn đâm một cú vào đầu gối anh ấy. Ở vị trí này tôi có thể dễ dàng làm như thế. Nhưng nếu tôi đâm Steve, anh ấy sẽ cù tôi mất.

Anh ấy thừa biết tôi ghét bị cù đến thế nào. Thế nào anh ấy cũng không chịu thôi chừng nào tôi chưa chịu hứa sẽ dọn giường cho anh ấy trong vòng một tuần.

Thế nên tôi chẳng làm gì được ngoài việc thở dài. Tôi gượng đứng thẳng dậy và nói:

— Anh chỉ làm em bị bất ngờ thế thôi. – Ôi trời, nghe yếu đuối quá.

— Ừ, đúng đấy. – Steve đáp. Anh ấy nhắc chiếc mũ trên đầu ra, đưa tay lên cào cào mái tóc vàng hoe của mình. Rồi anh lại đội mũ vào.

— Anh thỏa thuận thế này. Em chịu đi rao báo buổi sáng cho anh thì anh sẽ không kể cho ai ở trường nghe chuyện em đã nhút nhát thế nào.

Tôi biết Steve sẽ chẳng kể chuyện này cho ai đâu. Ở nhà anh ấy hay trêu chọc tôi nhưng đến trường anh ấy lại luôn bênh vực tôi.

— Không đời nào. – Tôi kiên quyết đáp. – Em không định dậy từ năm giờ sáng để đi đưa báo cho anh đâu. Mà em cũng sẽ không rửa bát hay dọn rác thay phiên anh đâu đấy. Thế nên đừng cố giao kèo làm gì nữa. Với lại, em còn có nhiều việc khác phải làm.

— Ôi thế á? Việc gì ấy nhỉ? – Steve hỏi.

Tôi chỉ ra ngoài phố âm u.

— Anh có thấy hôm nay rất thích hợp cho việc đi tìm ma không?

— Ôi, để anh yên đi. – Anh Steve kêu lên. – Với em thì ngày nào chẳng là thích hợp để đi tìm ma! Và rồi lại chẳng tìm thấy con ma nào cả. Đến bao giờ em mới chịu thừa nhận là ma không hề tồn tại?

— Thế đến bao giờ anh mới chịu thừa nhận là ma *có thật*? – Tôi hỏi lại.

Anh trai tôi bật cười.

— Đấy là rắc rối của em, Dylan, cậu bé của tôi. Em tin mọi thứ nghe được. Khi nào bằng tuổi anh bây giờ, em sẽ hiểu biết hơn.

Tôi rất ghét những lúc anh Steve gọi mình là “cậu bé của tôi”. Tôi ghét điều này còn hơn cả bị cù.

Và tôi còn ghét cả cái câu “khi nào em bằng tuổi anh”. Steve chỉ hơn tôi có một tuổi. *Một năm* thôi đấy. Anh ấy học lớp sáu. Tôi lớp năm. Mà trông anh ấy cũng chẳng già dặn gì hơn tôi. Thực ra mọi người còn hay nhầm hai chúng tôi bởi anh em tôi khá giống nhau. Cả hai chúng tôi đều có mái tóc vàng hoe, cặp mắt to màu xanh lá cây và hàng đám tàn nhang.

— Anh muốn nói gì thì nói, ông nội ạ. – Tôi phản công.

Steve nở một nụ cười hàm ý *tôi lớn hơn cậu nhiều* và nói:

— Ờ. Dù sao thì anh cũng đủ già dặn để biết rằng không hề có...

Steve không nói nốt câu.

Anh ấy mãi nhìn cái gì đó ngoài cửa sổ. Và giờ thì anh ấy dán mắt ra ngoài đó.

Anh ấy bật kêu thầm.

— Cái gì thế? – Tôi kêu lên. – Cái gì hả?

Steve gần như nín thở. Tôi nhìn rõ gò má anh ấy nhô hẳn ra.

— Một... một con ma. – Steve thì thào, tay run rẩy chỉ ra ngoài phố.

— Ở đâu? – Tôi la lên.

Tôi quên biến là mình đang giận dỗi vội nhào người ra nhanh đến nỗi va cả vào khung cửa sổ. Lập tức mũi tôi như bị ai thoi một quả. Đau nhói.

Nhưng tôi chẳng bận tâm. Tôi đẩy anh Steve ra để nhìn bằng được con ma.

Chợt tôi nghe thấy một âm thanh quái quỷ.

Âm thanh thực sự quái quỷ.

Steve. Anh ấy phá lên cười.

— Đó... đó là con Pokey. – Anh ấy giả bộ lấp bắp. – Con chó đáng sợ nhất đi săn trên phố Fear. Anh nghĩ anh hơi nhầm lẫn một chút. – Steve cười

ý nhị.

Tôi ngồi phịch xuống ghế cầm chặt quyển sách của mình.

— Một ngày nào đó em sẽ gặp một con ma thực sự. – Tôi tuyên bố. – Và khi đấy, em sẽ chẳng thèm *làm phiền* kể anh nghe chuyện gặp ma nữa đâu.

— Anh thực sự bị tổn thương đấy. – Steve giả bộ cao giọng la lên. Rồi anh ấy khịt mũi một cái rõ to.

Tôi mở quyển sách ra giả vờ đọc. Có lẽ anh ấy chỉ ám chỉ bóng gió rồi bỏ đi. Nhưng anh ấy không làm thế.

— Em sẽ chẳng bao giờ trông thấy một con ma ngay cả nếu ma có tồn tại, mà thực ra là không hề có thật. – Anh ấy lại nói tiếp. – Không có điều gì kỳ thú xảy đến với em cả. Và nếu có một phép lạ nào giúp em gặp được ma đi chẳng nữa thì không khéo em lại quay lại và...

RẦM!

Một tiếng sấm rền rung không gian.

Cả ngôi nhà bật rung lên kèn kẹt.

Cái đèn cạnh ghế tôi ngồi rơi nhào xuống đất, bóng đèn vỡ tan. Chúng tôi lập tức chìm vào bóng tối.

— A... anh S... Steve. – Tôi lập cập kêu lên. – Cái... cái gì thế?

— Nó... nó phát ra từ sân sau. – Anh Steve thầm thì. Giọng anh ấy hơi run run.

— Đi xem xem.

Chúng tôi rón rén đi ra phía cửa sau. Tôi nhảy một bước xuống mấy bậc cầu thang và suýt rơi thẳng vào đầu bố tôi.

— Chào các chàng trai. – Bố lên tiếng. – Chắc các con nghe thấy tiếng động hả? – Bố hạ cái cửa đang cầm trên tay xuống.

— Tiếng động ấy ạ? Tiếng động nào nhỉ? – Anh Steve lại giở cái giọng nghe khó chịu như thường lệ của anh ấy.

— Chúng con có nghe thấy, bố ạ. Chuyện gì thế hả bố? – Tôi hỏi.

Bố phẩy tay chỉ về phía sân bên phải nhà. Một thân cây to dài đang nằm ghếch một đầu trên bãi cỏ. Tán cây phủ lên gần nửa cái sân.

— Đã đến lúc phải đốn cây xuống, các con ạ. – Bố giải thích. – Nếu chúng ta muốn có một bể bơi vào trước mùa hè.

— Trông có vẻ như bố đã dọn sạch cả ngôi nhà rồi, bố ạ. – Anh Steve đùa.

Lần đầu tiên tôi đồng tình với Steve. Những cành cây trên ngọn đã quệt cả vào tường nhà. Chỉ cần cái cây này cao hơn chút nữa là nó đã đập thẳng vào mái nhà rồi.

Bố đưa khăn lên quệt mồ hôi trên mặt, phá lên cười rung cả người.

— Ha ha. Đùa hay đấy, Steve. Hô hô hô!

Tôi trợn mắt chán nản. Bố lúc nào cũng làm như anh Steve là cây gậy cười không bằng. Còn những câu đùa của tôi thì bố không bao giờ hiểu cả.

Bố và anh Steve chăm chú quan sát cái cây bị đốn cứ như là các nhà khoa học đang nghiên cứu một viên đá mặt trăng vậy.

— Bố đoán là mình đã tính nhầm góc đổ của cái cây. – Bố nói.

Anh Steve trầm ngâm lắc đầu như thể chính anh đã từng tính đúng về góc đổ của cây. Đôi khi anh trai làm tôi phát chán.

Tôi đi lại quanh quần cậnh chỗ gốc cây vừa bị đổ. Từ đây tôi có thể nhìn ra cánh rừng phố Fear mà tôi chưa từng quan sát lần nào ở vị trí này. Và ở khoảng cách này đột nhiên tôi bắt gặp một vật gì đó rất lạ lùng.

— Steve. – Tôi gọi. – Anh Steve, anh không thể tin nổi đằng kia có cái gì đâu.

Steve chẳng buồn ngó lên.

— Anh Steve! – Tôi gọi giật giọng. – Nhanh lên! Nhìn kia! Em nghĩ là em đã trông thấy một ngôi nhà cây.

— Ở đâu cơ? – Steve hỏi lại, giọng đã có vẻ quan tâm hơn.

— Đằng kia, sâu trong rừng. Anh chỉ có thể nhìn thấy ngọn cây thôi. – Tôi chỉ tay thẳng về phía rừng.

— Ôi, phải, anh nhìn thấy em chỉ cái gì rồi. – Steve thừa nhận. – Nó có thể là một ngôi nhà cây thật đấy, nhưng sao chúng ta không thấy nó từ trước nhỉ?

— Em không biết, chắc cành cây rậm rạp của các cây khác đã che khuất nó. Đi nào, đến đó xem đi.

Steve rên lên.

— Anh nghĩ là anh sẽ vào nhà xem ti vi. – Anh ấy nói. – Nhớ kể cho anh nghe nếu em tìm thấy gì trong đó nhé.

Anh trai mình là người lười nhất thế giới chứ còn gì nữa?

— Không đời nào! – Tôi nói tương lên. – Em sẽ đi tìm ngôi nhà cây. Và em sẽ tự mình khám phá nó.

— Được! Được! Đồng ý! – Anh Steve nói nhanh. – Anh sẽ đi với em. Chỉ có điều đừng có mà để lạc đường đấy.

Tôi biết làm thế này sẽ thuyết phục được anh ấy. Steve không bao giờ chịu ngồi yên nếu tôi có cái gì mà anh ấy không có.

— Đừng đi xa quá đấy các con. – Bố dặn. – Sắp đến giờ ăn tối rồi. Tối nay bố sẽ làm món thịt sốt chua ngọt. Món này phải ăn nóng nếu không nó sẽ thành bột keo mắt.

— Vâng, tất nhiên rồi bố ạ. – Tôi vội đáp. Rồi tôi cầm cổ đi một mạch vào rừng, men theo lối mòn đầy đá nhọn lờm chờm.

Anh Steve bám sát ngay sau tôi. Miệng không ngớt phàn nàn. Như mọi khi.

— Đường này gồ ghề quá. – Anh ấy kêu ca. – Lại lạnh nữa!

— Anh nói đúng đấy. – Tôi công nhận. – Em đang tự hỏi tại sao ở đây lạnh thế.

Tôi nhận thấy mỗi hơi thở của mình tạo ra một làn khói mờ mờ trước mặt. Tháng tư mà lạnh lẽo thế, tôi nghĩ thầm. Dường như mỗi bước chúng tôi đi, trời càng lạnh hơn.

Anh Steve đột nhiên vấp phải một hòn đá nên ngã sấp mặt xuống đất. Anh ấy lồm cồm bò dậy nhăn nhó nhìn vết trầy trên cái quần bò yêu thích của mình.

— Đường với chả sá. – Anh ấy la lên. – Anh đi về đây.

Tôi nắm lấy tay anh ấy kéo đứng thẳng dậy.

— Đi thêm một lát nữa xem sao. – Tôi van nài.

Tôi không hiểu rõ nhưng quả là có cái gì đó đang hút tôi về phía rừng sâu. Tôi không thể ngừng lại lúc này.

— Không! Anh ra khỏi đây đây. – Anh Steve kiên quyết quay đầu và định đi về phía nhà mình.

— Chờ đã! Em có thỏa thuận thế này!

Anh Steve ngật ngừng đứng lại. Anh ấy luôn thích những cuộc thỏa thuận.

— Thế có phải hay hơn không. – Anh ấy nói.

— Em sẽ đi rao báo cho anh vào sáng mai.

Steve lắc đầu.

— Chưa đủ. – Anh ấy buông một câu. – Nhưng nếu em chịu rao báo cho anh vào tất cả các ngày kể cả ngày mưa từ giờ đến cuối năm thì anh sẽ ở lại với em thêm năm phút nữa. Thế thôi. Đồng ý hay không nào?

— Mười phút nữa. – Tôi mặc cả.

Anh Steve gật đầu.

— Thỏa thuận xong.

Chúng tôi đi vòng men theo lối mòn đá gập ghềnh quanh một cái hang nhỏ ra và đúng lúc đó tôi đã nhìn thấy.

Tôi đứng khựng lại, lập tức anh Steve va bộp vào lưng tôi.

— Có chuyện gì với em thế – Anh Steve kêu lên.

Tôi không đáp. Tôi không thể mở miệng nói.

Tôi đứng lặng chỉ lên ngọn một cây sồi khổng lồ đứng sừng sững chắn ngay trước mặt. Một bên thân có cành cây rậm rạp rất ro chìa thẳng lên tựa như cánh tay già khổng lồ chỉ tay lên trời. Giữa tán và thân cây tôi trông thấy có một cái nền và cái vách tường lởm chởm.

Một ngôi nhà cây.

— Trông như nó bị ai đó thả bom xuống vậy. – Anh Steve quan sát.

Tôi xoay chân qua chỗ sạch hơn.

— Nhìn kìa. – Tôi thì thầm chỉ lên thân sồi đen thẫm. – Cây này có hai tầng đấy. Anh có thấy cái thang bắc từ nền đất không? Nó dẫn lên ngôi nhà nhỏ trên đó.

Tôi nhận thấy đáy ngôi nhà nhỏ ấy bị cháy đen như than. Và bên thân cây bị vạt đẵn này không hề có tán cây nào mọc ra.

Tôi nhắm mắt lại thử hình dung cái cây lúc có đủ cả hai bên nhánh.

— Lạ thật đấy. – Tôi thì thào.

— Tuyệt. Đi thôi. Hết mười phút rồi. – Anh Steve tuyên bố.

Tôi vẫn bước lại gần cây sồi. Và đứng sững lại.

Tôi hóa đá vì kinh hãi.

Một ai đó hay vật gì đó đang đứng ngay dưới gốc cây.

Gần như khuất vào bóng thân cây.

Đó là một *vật thể* không định hình, tối đen, lúc ẩn lúc hiện và tôi chỉ có thể nhìn rõ cặp mắt của nó. Một cặp mắt lạnh lùng, tối thẳm.

Và cặp mắt đang chiếu thẳng vào tôi.

Tôi há hốc miệng định gọi anh trai. Nhưng không phát ra nổi tiếng nào. Môi tôi cứ đờ ra.

Tôi lạng lẽ tự sai khiến chân mình bước gần lại phía *vật thể* không định hình.

Tôi rất hoảng sợ nhưng vẫn muốn biết đó có phải là một con ma không. Tôi phải biết rõ nó là có thật hay là do tôi tưởng tượng ra.

Nhưng hai chân tôi không nhúc nhích được tí nào!

Tôi cố lấy hơi ba lần. Cuối cùng tôi cũng phát ra được một tiếng gọi.

— Steve. — Tôi thì thào. — Anh có nhìn thấy gì không?

— Gì cơ? — Giọng anh Steve lạnh lạnh vang lên trong khu rừng tĩnh mịch. — Em nói gì hả Dylan? Sao em phải thì thào như thế? Anh chẳng nghe thấy em nói cái gì.

Tiếng anh Steve cứ vang vang trong im lặng mê hồn.

— Anh không trông thấy... cái gì bên dưới thân cây đằng kia à? — Tôi hỏi lại. Nhưng tôi chưa kịp nói dứt câu thì cái vật tối ngòm ấy đã tan biến vào bóng cây.

— Tĩnh trí lại đi Dylan. — Anh Steve dài giọng.

— Nhưng em đã trông thấy mà! — Tôi nhấn mạnh, mắt chăm chú nhìn vào cái cây ấy. — Một cái bóng thoắt ẩn thoắt hiện rất to màu đen. Nó nhìn thẳng vào em và...

— Dylan! Steve! Ăn tối! — Tiếng bố gọi sang sảng xuyên qua màn không khí lạnh lẽo và ẩm ướt. Nhưng dường như tiếng bố vang đến từ rất xa. — Khẩn trương lên!

— Đi nào! — Anh Steve kéo tay tôi.

Nhưng tôi vẫn đứng ì ra. Mắt đăm đăm nhìn cái cây. Hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng ấy một lần nữa.

— Em cứ việc ở lại đây nếu muốn. – Anh Steve càu nhàu. – Anh về nhà ăn đây.

— Thôi được, thôi được. – Tôi lẩm bẩm. – Nhưng anh em mình sẽ quay lại đây chứ?

— Tất nhiên rồi. Chúng ta có thể quay lại. – Anh Steve đồng ý. – Một lần khác. Có thể là trong vòng một trăm năm tới.

Anh Steve quay gót hướng về con đường mấp mô. Tôi ngoái lại nhìn cái cây lần cuối. Mọi vật vẫn nguyên xi như thế.

Cũng lúc này tôi mới nhận ra sự tĩnh lặng tuyệt đối của khu rừng.

Không một tiếng động.

Không một tiếng chim hót.

Lạ thật. Rất kỳ lạ.

Tôi chậm chạp quay đầu bước theo anh trai. *Mình sẽ trở lại, tôi tự hứa với mình. Cho dù khu rừng này có đáng sợ đến đâu... Mình vẫn sẽ quay lại. Đây có lẽ là cơ hội duy nhất giúp mình gặp được một con ma!*

Chúng tôi hồi hả về nhà, càng để ý tôi càng thấy mọi thứ trong rừng này đều lạ thường. Về gần nhà thời tiết cũng ấm dần lên.

Có phải các cuốn sách viết về ma có nói những ngôi nhà bị ma ám đều lạnh lẽo không nhỉ? Tôi cần phải đọc tất cả những dấu hiệu về sự xuất hiện của ma ngay lập tức!

Steve đi thẳng vào nhà rêu rao với bố mẹ tôi.

— Dylan lại trông thấy lần nữa. – Anh ấy luôn coi tôi như con trẻ.

Dưới ngọn đèn bếp sáng choang tôi khó mà tin chắc mình đã trông thấy bóng ma lúc ở ngoài rừng. Nhưng tôi biết là mình đã thấy. Và tôi không thể thôi không nghĩ về chuyện đó.

Trong lúc ăn tối tôi đã để rớt nước sốt thịt ra áo. Và mẹ đã ba lần nhờ tôi lấy bánh mì mà tôi không để ý.

Tôi còn nghe rõ tiếng anh Steve cười nhạo mình nhưng cũng không thèm bận tâm. Ngồi thêm một lát tôi xin phép đứng dậy và đi lên gác về phòng mình. Tôi cần phải bắt tay nghiên cứu ngay về ma.

Mấy phút sau anh Steve xông vào phòng rồi nằm dài xuống tầng dưới cái giường tầng của chúng tôi. Anh ấy với lấy ba lô của mình, lôi ra một quyển sách và bắt đầu rên rĩ.

Tôi thừa biết cái gì sắp diễn ra.

— Dylan, bé của tôi, anh có...

— Một thỏa thuận với em. – Tôi nói nốt.

— Lần này là đề nghị tử tế mà. – Anh Steve phản ứng. – Em sẽ viết bài luận môn xã hội học cho anh còn anh sẽ đi rao báo vào tất cả những sáng thứ hai, thứ tư và thứ sáu, bất kể trời mưa.

Tôi lập tức nhận thấy thỏa thuận này bắt tôi phải làm việc trong bốn ngày trong khi anh Steve chỉ phải làm có ba.

Mà anh ấy lại còn bắt tôi đi đưa báo cả vào sáng chủ nhật.

Ai cũng biết đó là công việc vất vả nhất.

— Không được. Em sẽ chọn những ngày mưa. – Tôi với lên giá sách lấy cuốn *Bách khoa toàn thư từ A đến Z về ma quỷ*, lần tìm phần nói về thời tiết lạnh lẽo.

Cuốn từ điển chỉ rõ thời tiết lạnh lẽo là dấu hiệu của những địa điểm có ma.

Tôi biết mà!

— Sao nào? – Anh Steve lên tiếng hỏi. Anh ấy vẫn chưa thèm giở cuốn sách xã hội học của mình ra. – Em muốn thỏa thuận kiểu gì nào?

— Anh nghĩ sao nếu em làm bài luận, đổi lại anh giúp em dựng lại ngôi nhà cây? – Tôi đề xuất. – Hoặc thế, hoặc không gì cả. – Tôi nói nhanh. Tôi

đã học được một vài trò kiêu đó từ Steve.

— *Không đời nào* anh giúp mà y dựng lại cái nhà cây đó. – Anh Steve đáp. – Thà viết một trăm bài luận còn nhanh hơn. Chỗ ấy đã hoàn toàn đổ nát rồi.

— Nhưng anh thử nghĩ xem nó sẽ tuyệt đến mức nào. – Tôi ngồi xuống ghế, tay cầm một tờ giấy to và bắt đầu vẽ phác họa lên đó. – Một ngôi nhà hai tầng của riêng chúng ta, nơi không ai có thể làm phiền chúng ta.

— Chẳng đáng phải vất vả như thế. – Anh Steve trề môi.

Tôi tảng lờ lời anh ấy và tiếp tục vẽ. Vẽ xong tôi giơ bản phác họa lên trước mặt anh Steve.

— Oa! – Anh Steve kêu lên. – Em tưởng em có thể tạo ra cái ròng rọc kỳ quặc ấy và dựng lại được tầng hai của ngôi nhà trên cây à?

— Chắc chắn được. Nhưng dứt khoát là phải có sự giúp sức của anh.

Thực ra không hẳn vậy. Anh Steve có thể sẽ chỉ toàn làm vướng chân tôi thôi. Nhưng nếu cái bóng đó thực sự là một con ma, và nếu nó quay lại, tôi muốn anh Steve thấy nó. Khi ấy, tôi sẽ có thể chứng minh cho anh Steve rằng có ma thật.

— Nào anh Steve. – Tôi tiếp tục thuyết phục. – Đây là một nơi rất thú vị để leo trèo. Mà không ai có thể quấy rầy chúng ta học bài ở đó. – Tôi rời ghế ngó ra cửa sổ cố xem từ đây có thể nhìn thấy ngôi nhà cây ấy không.

— Ừmmm... – Anh Steve trầm ngâm một lát, anh ấy vuốt vuốt đám tóc thò ra sau gáy mũ. – Thôi được, anh đồng ý.

Các bạn thấy tôi biết cách thuyết phục anh mình đấy chứ?

— Nhưng ngày mai em phải làm nhiều việc hơn. – Anh Steve lại kì kèo. – Bởi chính em mới là người thích đến chỗ ngôi nhà cây đó.

— Anh thật là... – Giọng tôi chột tắc nghẹn.

— Thật là sao? – Anh Steve hỏi lại.

Tôi không trả lời anh.

Tôi còn bận nhìn qua cửa sổ. Ngay vị trí mà tôi cho là có ngôi nhà cây.

— Nhìn kia! – Tôi kêu to. – Nhìn kia! Đắng kia! Một tia sáng phát ra từ ngôi nhà cây!

— Chắc em lại nhìn thấy vật gì đó như mọi khi chứ gì. – Anh Steve làu bàu. Anh ấy miễn cưỡng nhòm dậy và cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh ấy nhoài hẳn ra sát cửa kính, đưa hai tay khum khum quanh mắt. – Ồ! Có một tia sáng nhảy nhót quanh đó.

— Sao lại có người đi vào rừng đêm hôm thế này nhỉ? – Tôi thắc mắc.

— Một câu hỏi được đấy! – Anh Steve tán thưởng.

Chúng tôi cùng im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, dõi theo ánh sáng lập lờ lúc ẩn lúc hiện.

Tôi nghĩ thầm: liệu đấy có phải là ma? Có thể lắm. Nhưng tại sao ma lại cần ánh sáng?

Chỉ có một cách để xác định chắc chắn.

— Hãy đến đó kiểm tra xem. – Tôi nói khẽ.

Thật ngạc nhiên anh Steve không hề phản đối cũng như tìm cách thỏa thuận gì. Anh ấy lôi trong tủ ra cái áo len và trùm qua đầu.

— Lần này thì anh không sợ chết rét nữa. – Anh ấy tuyên bố. – Đi thôi. Em còn chờ gì nữa? – Anh Steve cười và vỗ hai tay vào tay tôi.

Kể ra có anh cũng hay đấy chứ!

Trước khi ra khỏi phòng, Steve còn bật đài lên.

— Tốt nhất là để trong phòng có tiếng động.

Anh Steve nói đúng, đôi khi bố mẹ cũng thấy nghi ngờ nếu phòng chúng tôi quá im ắng. Bố giải thích là vì bố sợ chúng tôi “giết” nhau mất. Ha ha ha.

Tôi theo chân anh Steve đi xuống cầu thang. Chúng tôi đều bước qua bậc thứ ba. Đó là bậc làm phát ra tiếng cọt kẹt.

Khi đi ngang qua bếp tiện tay tôi cầm theo cái đèn pin trên giá tủ. Chúng tôi khẽ khàng đi qua sân sau nhà và hướng vào rừng. Tôi bật đèn pin lên.

Chẳng có tác dụng mấy. Cả hai chúng tôi vẫn vấp phải đất và rễ cây như thường. Đi được khoảng ba mét anh Steve đã giở giọng ca thán như mọi khi.

— Tại sao chứ? – Anh ấy ca cẩm. – Tại sao, tại sao, tại sao? Tại sao mình lại đồng ý cơ chứ? – Mỗi bước chân anh ấy lại rên lên cái điệp khúc “Tại sao?”

Tôi muốn bảo anh ấy im miệng đi. Nhưng lại không muốn làm anh ấy nổi cáu. Tôi không muốn chọc giận anh ấy bỏ về.

Khi đi được nửa đường, anh Steve thay đổi điệp khúc. Anh ấy bắt đầu “Lạnh, lạnh, lạnh, lạnh.”

Anh ấy thực sự gây phiền nhiễu rồi. Nhưng tôi buộc phải công nhận là lạnh thật. Tôi bắt đầu run lập cập.

Nhưng đây là dấu hiệu tốt!

Đúng. Lạnh đúng là một dấu hiệu tốt.

Bởi lạnh có nghĩa là có ma.

— Em có thấy gì không? – Anh Steve thì thầm vào tai tôi.

— Không... nhưng chờ đã. Có thể. – Tôi nhìn chăm chú vào một cái cây sồi cao to. – Kia rồi! – Tôi chỉ. – Em vừa nhìn thấy có ánh sáng lóe lên bên cạnh cây. Rồi nó lại tắt phụt.

Tôi cảm mũi giày xuống nền đất, giữ cho hai chân đứng thật vững để khó mà bị mất thăng bằng được, đấy chính xác là những gì tôi phải làm lúc này.

Tôi nuốt nước bọt.

— Có ai ở đó không? – Giọng tôi cao vút lên.

Ánh đèn lại loé lên.

Rồi tắt phụt.

Quẹt, quẹt, quẹt.

— Anh... anh có nghe thấy gì không? – Tôi lắp bắp hỏi Steve. Anh ấy gật đầu.

Có cái gì đó đang di chuyển trong đêm tối.

Quẹt, quẹt, quẹt.

Lại nữa. Giống y như tiếng chân ma lướt trên cỏ ướt. Đang chuyển động. Về phía chúng tôi.

Tôi khua khoảng loạn xạ cái đèn pin lên. Cố nhìn xem nó là cái gì.

Chợt tôi nghe thấy một âm thanh khác. Một giọng nói. Một tràng cười.

— Steve, anh có nghe thấy gì không? – Tôi thì thào hỏi anh Steve. – Nó cười đấy.

— Chiếu đèn vào đó đi. – Anh Steve thì thào lại.

Giọng anh ấy có vẻ sợ. Tôi biết mình cũng thế.

Tôi vung đèn thẳng theo hướng phát ra tiếng động và lập tức hai hình hài người hiện ra tiến thẳng về phía chúng tôi.

Là con gái.

Hai cô bé khum tay che ánh đèn và cười khúc khích.

Hai cô bé còn sống hoàn toàn.

Tôi muốn gặp một con ma. Hay một con ma sói. Hoặc một con ngáo ộp. Thậm chí một xác ướp cũng được.

Nhưng không. Tôi lại thấy hai cô bé.

— Các bạn là ai thế – Steve cất tiếng hỏi khi chúng tôi lại gần họ. – Các bạn làm gì ở đây giờ này?

— Tớ là Kate Drennan. – Một cô bé đáp lại bằng giọng nhẹ nhàng. – Còn đây là chị gái tớ, Betsy.

Cả hai cô bé đều có đôi mắt xanh da trời rất sáng và mái tóc dài đen huyền. Cô bé tên là Kate có mái tóc suôn thẳng tết thành bím sau lưng. Còn cô kia có mái tóc hơi quăn thả dài không buộc.

Tôi chưa từng nhìn thấy họ bao giờ mặc dù có vẻ họ trạc tuổi tôi thì phải.

— Chúng tớ là... – Kate lên tiếng. Nhưng chưa kịp nói nốt Betsy đã cắt ngang.

— Tại sao bạn lại hỏi trước? – Cô bé nói. – Chúng tôi ở đây cũng như các bạn thôi.

— Thôi, thôi. – Tôi tỏ vẻ xin lỗi. – Chỉ là vì tớ chưa trông thấy các bạn quanh đây bao giờ. Các bạn đi học ở trường trung học Shadyside à?

— Không. – Kate đáp.

— Chúng tớ đang trong kỳ nghỉ xuân. – Betsy lại cắt ngang. – Bọn tớ đi học ở Vermont cơ. Bọn tớ không biết nhiều bạn ở Shadyside này lắm nên hơi buồn.

— Đó là lí do tại sao chúng tớ lang thang ra đây tối nay. – Kate nói thêm. – Chúng tớ chán quá. Vô tuyến chẳng có gì xem. Chẳng biết phải làm gì.

— Bọn tớ cũng đang lang thang đây. – Tôi nói.

Kate, cô bé có gương mặt xinh hơn mím cười. Còn Betsy, cô có vẻ mặt hách dịch thì tỏ ra dịu lại đôi chút.

— Ít ra thì các bạn cũng còn được nghỉ. – Anh Steve lên tiếng. – Như bọn tớ thì phải hết năm học mới được nghỉ hè một lần.

— Bọn tớ phải quay về đây. – Cô chị Betsy nói. – Bố mẹ chúng tớ có thể vào phòng kiểm tra hay gì đó.

— Chúng tớ cũng thế. Chúng tớ chắc sẽ còn gặp lại các bạn quanh đây. – Tôi hồ hởi nói. – Chúng tớ còn đến đây nhiều, chúng tớ còn phải dựng lại cái nhà cây ở gần đây.

Tôi chiếu đèn lên ngọn cây sồi với những tán vươn dài. Hai cô bé cũng nhìn lên. Chợt tôi để ý nét mặt Kate lộ vẻ gì đó. Cô ấy sợ. Thực sự sợ hãi. Betsy liếc sang tôi.

— Bạn nói gì thế? – Cô ấy hỏi.

— Tớ bảo là chúng tớ sắp sửa lại cái nhà cũ trên chạc cây kia.

— Tớ cũng nghĩ là cậu nói điều đó. – Betsy đáp. – Nhưng các cậu không thể làm được đâu.

— Sao không thể? – Anh Steve ngạc nhiên hỏi lại.

— Không ai có thể làm được việc đó. – Betsy quả quyết.

Kate bắt đầu nhấm nhấm đuôi tóc tết vẻ khổ sở.

— Các cậu không thể dựng lại ngôi nhà cây đó đâu. – Cô ấy ngập ngừng nói. – Bởi vì... bởi vì...

— Bởi vì có một bí mật về ngôi nhà này. – Cô chị Betsy nói nốt câu.

— Bí mật à? – Tôi hỏi lại. – Bí mật gì cơ?

Một ngôi nhà trên cây chứa đựng bí mật! Chuyện này lạ lùng hay là gì đây?

— Chúng tớ không thể kể cho các cậu nghe được. Mọi người ai cũng biết ngôi nhà cây cũ kỹ này. – Betsy nói như gắt.

Rồi cô ấy nheo nheo mắt lại.

— Nhưng tớ sẽ nói cho các cậu điều này, nếu không muốn bị đau thì... hãy tránh xa ngôi nhà cây!

— Họ chỉ cố dọa chúng mình sợ thôi. – Anh Steve bĩu môi nói. – Nhưng chẳng ích lợi gì. Đúng không?

— Đúng. – Tôi quả quyết đáp tuy trong lòng không được tin chắc cho lắm.

— Ờ, tớ, ừm, tớ cho là các cậu nên nghe lời chị Betsy. – Kate khẽ nói. – Bởi bọn tớ, ừm, bọn tớ nghe nói có nhiều đứa trẻ định sửa sang lại ngôi nhà cây và họ đã...

— Chuyện gì xảy ra với họ? – Hai cô bạn này quả làm tôi sốt ruột phát điên. – Họ chết à? Hay Làm sao?

Betsy đập tay lên vai cô em, một lần nữa cắt ngang câu chuyện.

— Thôi nào. Đi về đi. Họ chẳng cần phải biết câu chuyện cũ đó làm gì. – Cô ấy gắt gỏng. – Nếu khôn ngoan, họ sẽ tự khắc tránh xa cái cây.

— Tại sao? Tại sao chúng tớ phải tránh xa nó? – Tôi gặng hỏi. Chợt tôi sực nhớ những gì đọc được về ma và vùng có khí lạnh.

— Ồi chà! – Tôi kêu lên. – Có phải cái nhà cây bị ma ám?

— Đi thôi Kate. – Betsy giục. – Mấy tên này hết hy vọng rồi.

Kate nhếch mép cười.

— Chúng mình phải đi thôi. – Cô ấy nói. – Mẹ sẽ lo lắng nếu không thấy bọn mình.

— Chờ đã. – Tôi nài nỉ. – Kể cho chúng tớ nghe thêm về ngôi nhà cây đi. Làm ơn đi mà!

Tôi nghĩ Kate đang định nói gì đó nhưng Betsy không để cô ấy kịp nói.

— Chị bảo là *đi thôi*. – Betsy găm gừ, lời tuột cô em đi.

— Tạm biệt. – Kate ngoái cổ lại chào.

Khi bước ra lối mòn, Betsy dừng bước và nói với lại:

— Nhớ đấy, các cậu đã được cảnh báo. Giờ mà có chuyện gì không hay xảy ra với các cậu thì là do lỗi của các cậu đấy!

Sáng hôm sau ngồi ở trường mà tâm trí tôi không thể tập trung được. Lời cảnh cáo của Betsy cứ vang vang trong đầu tôi. Thế có nghĩa là gì nhỉ? Có bí mật lớn nào về ngôi nhà cây ấy?

Có lẽ nó bị ma ám, tôi thầm nghĩ. Có thể là như thế. Hoặc ít nhất là tôi hy vọng đúng như thế.

Tôi dành cả ngày còn lại, thời gian lẽ ra phải làm bài tập toán để ngồi vẽ bản phác thảo tái tạo ngôi nhà cây vào bìa sau cuốn vở.

Trong bức phác thảo tôi còn vẽ thêm cái bóng kỳ lạ đứng dưới tán cây. Tôi chỉ vẽ dưới dạng bóng vì không biết chắc liệu một con ma thì trông như thế nào. Dù sao thì tôi cũng chưa một lần thấy ma.

Chuông tan học vừa vang lên là tôi lập tức lao về nhà. Tôi đi thẳng vào ga ra để xe vác ra hai thùng cát tông to đựng toàn đinh, những tấm gỗ cũ và nhiều thứ lặt vặt khác.

Đây là phần việc dễ nhất.

Giờ là đến phần khó khăn, tìm anh Steve. Tôi thấy anh ấy đang nằm bò trên ghế tràng kỷ vừa xem ti vi vừa nhồm nhoàm nhai bánh pho mát.

— Thôi nào. – Tôi nói. – Chúng ta phải đi ngay trước khi trời kịp tối.

Mắt anh Steve vẫn dán vào màn hình.

— Chờ đến thứ bảy đi. – Anh ấy đáp. – Anh muốn xem nốt chương trình này đã.

Tôi đưa mắt liếc ti vi.

— Anh xem bộ phim hoạt hình ấy dễ đến hàng trăm lần rồi còn gì! – Tôi giật phắt cái điều khiển ti vi trên tay anh ấy và tắt ti vi đi. – Chúng ta đã thỏa thuận rồi mà.

— Trong thỏa thuận không nói lúc nào anh cần phải giúp em. – Anh Steve thờ ơ nói. – Dù sao thì việc gì phải vội thế?

— Em nghĩ là ngôi nhà cây đó bị ma ám! Có ai đó đã bị thiệt mạng tại đây! Và đúng là em đã trông thấy cái gì đó dưới gốc cây.

— Dylan, – Steve lắc đầu ca cẩm. – Chỉ có một thứ thôi, là đầu óc em đã hỏng.

— Em có thể chứng minh cho anh thấy hồn ma có thực. – Tôi bướng bỉnh nói. – Anh hãy nghĩ đi. Đây là cơ hội thuận lợi để chúng ta làm rõ cuộc tranh cãi về ma. Nếu ngôi nhà cây bị ma ám thật, em biết em có thể chứng minh điều đó.

Steve đứng dậy khỏi ghế.

— Thôi được, Dylan, cậu bé của tôi. Nhưng nếu chúng ta không tìm thấy ma trước khi dựng xong ngôi nhà cây thì em sẽ phải thừa nhận rằng anh đúng còn em sai.

— Tất nhiên rồi. Đi thôi.

— Và em sẽ phải chấm dứt việc lái nhái về ma, không được xem phim ma, thậm chí không được phép nghĩ về ma nữa. Thỏa thuận không? – Anh Steve nói một hơi.

— Thỏa thuận. – Tôi đáp.

Tôi đi vào ga ra lấy các vật dụng cần thiết. Dĩ nhiên anh Steve chọn cái hộp nhẹ hơn.

Chúng tôi đi ngang qua sân sau và hướng vào rừng.

— Chà! – Anh Steve lập cập kêu sau lưng tôi. – Rừng hôm nay còn lạnh hơn cả tối qua. Lần sau anh phải mặc áo khoác mùa đông khi vào đây mất.

— Đây là tại vì có ma. – Tôi quả quyết. – Những nơi bị ma ám thường lạnh hơn chỗ khác.

— Cho anh yên đi. – Anh Steve hét tướng lên. – Lạnh là vì quá nhiều cây. Năng mặt trời không chiếu xuyên qua lá cây xuống đây được.

Sau đó chúng tôi âm thầm bước đi không nói năng gì nữa. Cái hộp tôi vác mỗi lúc một nặng hơn. Tôi định bụng quay lại xin đổi cho anh Steve. Nhưng tôi không muốn làm bùng lên một cuộc tranh luận khác.

Tôi dừng lại khi đi hết con đường rừng bắt sang khoảng đất trống.

Tôi lướt tìm cái bóng quanh gốc cây sồi.

Không thấy gì ở đó.

Tôi đặt phịch cái hộp cát tông xuống đất. Tôi quay sang anh Steve và không thể tin nổi.

— Của anh đâu rồi? – Tôi ngạc nhiên hỏi.

— Cái gì của anh? – Steve cười cười hỏi lại.

— Cái *hộp* của anh ấy?

Steve bỏ mũ ra vuốt vuốt tóc rồi lại đội vào.

— Anh để nó ở bìa rừng rồi. Chúng ta chẳng dùng hết chỗ gỗ ấy trong ngày hôm nay đâu. – Steve giải thích.

— Có thỏa thuận thế đâu. – Tôi bực bội kêu lên. – Thỏa thuận là anh phải giúp em. Chỉ đi theo và nhìn em vác đồ không phải là giúp. Cả việc bỏ đồ lại cũng thế.

— Được rồi, được rồi. Anh sẽ quay lại lấy đồ. – Steve làu bàu.

Tôi nhìn theo bóng anh ấy biến mất về phía con đường và chợt nhận ra mình đã mắc sai lầm to lớn. Anh Steve mà quay lại thì may cho tôi quá, kể cả anh ấy có vác theo cái hộp hay không.

Thực ra tôi biết đích xác là anh ấy sẽ làm gì. Anh ấy sẽ quyết định là mình cần một cốc nước. Không, không chỉ cốc nước mà cả bánh pho mát nữa để bồi bổ sức khỏe cho anh ấy. Và vì anh ấy không thể vừa ăn uống vừa vác cái hộp được nên Steve sẽ chờ đến lúc ăn xong. Mà tới lúc ấy thì tôi cũng đi về là vừa.

Thôi được, dù sao tôi cũng chẳng cần Steve. Tôi thực sự chẳng hy vọng anh ấy làm gì được nhiều. Tôi chỉ muốn anh ấy đi cùng vì khu rừng này hơi đáng sợ. Đây là ý nghĩ của tôi khi bắt đầu mở cái hộp ra.

Nơi đây yên tĩnh quá. Yên tĩnh quá mức.

Và u tối nữa. Anh Steve nói đúng về chuyện tán cây. Chúng che khuất hết cả ánh mặt trời.

Tôi ngược lên nhìn ngọn cây và cảm giác một luồng run rẩy chạy dọc sống lưng. *Mày muốn gặp ma cơ mà, tôi tự nhủ. Và giờ thì có cơ hội cho mày đây.*

Tôi tự buộc mình phải tiến lại gần cái cây. Tôi lay thử cái thang đóng lên thân cây. *Hơi rung rinh một chút nhưng không sao, tôi thầm nghĩ.*

Tôi leo lên nấc thang thứ nhất. Nó đỡ được tôi – không vấn đề gì. Tôi lắc thử nấc thứ hai trước khi trèo tiếp – có vẻ cũng không sao. Chỉ còn phải trèo ba nấc nữa thôi.

Tôi lại ngược lên ngọn cây. Một cơn gió lạnh thổi ào lên tôi khiến đầu gối tôi bắt đầu lập cập va vào nhau.

Hãy thở sâu, tôi tự nhủ. Không được tỏ ra nhút nhát lúc này.

Tôi đặt chân lên nấc thang tiếp theo.

Và đúng lúc nghe thấy âm thanh gì đó.

Một tiếng *rắc* nhỏ.

Chân tôi hẫng tuột xuống bởi nấc thang thứ ba đã gãy đôi.

Tôi vội bám lấy thân cây. Tôi ra sức quẫy đạp tìm chỗ đặt chân. Tôi lấy hết sức đu lên nấc thang thứ tư phía trên.

Tim tôi như muốn vỡ ra khi đặt lại được chân lên thang. Tôi treo người ở đó mấy phút, ôm chặt thân cây, cố trấn tĩnh lại.

Làn gió lạnh thổi lộng đến. Hai hàm răng tôi bắt đầu va vào nhau côm cốp.

Tôi hít một hơi thật sâu.

— Ô kê, chỉ còn một nấc nữa thôi. – Tôi nói to lên. Nhưng lại không nhúc nhích được chút nào. Tôi vẫn còn cứng đờ ra vì sợ.

Rồi tôi hình dung ra cảnh mình sẽ nói gì với Steve sau khi chứng minh được là có ma tồn tại.

— Steve, cậu bé của tôi. – Tôi sẽ bắt đầu như thế. – Đừng ngu ngốc vậy. Mặc dù anh lớn hơn em một tuổi nhưng không phải ai cũng nghĩ anh đúng hết trong mọi chuyện đâu.

Điều này thúc đẩy tôi trèo tiếp.

Tôi leo lên nấc thang trên cùng. Tôi quan sát ngôi nhà trên chạc cây. Một nửa ngôi nhà đã bị hư hỏng. Những khung cửa đã cháy đen. Nhưng nửa bên kia xem ra vẫn còn chắc chắn. Tôi thử dấm dấm mấy cái vào vách gỗ cho chắc.

Tôi đu người chui qua vòm cửa sập... và chợt cảm thấy mặt mình chạm phải một cái gì đó. Cái gì đó mềm mại. Như làn sương. Nhè nhẹ.

Tôi thét lên.

Tôi đã tìm thấy một con ma!

Tôi sợ hãi ngã ra sau. Nhưng con ma đã lượn vòng quanh tôi. Nó bao phủ mặt tôi. Tôi khó thở quá.

— Tránh xa tao ra! Tránh khỏi tao đi! – Tôi thét lên. Hai tay chới với quào vào không khí khi cố sức xua nó đi.

Nó lập tức dính vào tay tôi. Như kiểu tơ nhện.

Đúng là mạng nhện.

Không phải tôi vừa chiến đấu với một con ma. Hóa ra chỉ là tấm mạng nhện.

Tôi tưởng sẽ trấn tĩnh lại được khi biết rõ như thế nhưng hoàn toàn không phải. Bởi càng cố vùng ra tôi càng bị mạng nhện hút chặt hơn.

Tôi vẫy mạnh tay song mạng nhện không chịu rời ra. Các đầu ngón tay tôi bắt đầu nóng rát lên và ngứa.

Tôi ra sức phui tơ nhện trên mặt xuống. Tôi vẫn cảm thấy chúng dính lằng nhằng vào lông mi mình. Tơ nhện bám cả vào lỗ tai. Lỗ mũi. Đầy miệng tôi.

— Buông ra! Buông ra đi! – Tôi gào thét tự cào cấu mặt mình.

Đám tơ nhện càng bám chắc.

Chúng đang làm tôi nghẹt thở.

Tôi khó thở quá.

Tôi quờ quạng khắp ngôi nhà nhỏ cho đến khi tìm thấy vòm cửa ban nãy mình chui qua. Tôi cúi thấp người luồn qua cái vòm nhỏ. Tôi chẳng thèm bận tâm xem cái bậc thang ở chỗ nào nữa. Tôi gần như tụt thẳng theo thân cây xuống đất.

Khi vừa chạm đất tôi đã thấy anh Steve đứng ngay ở đó.

— Giúp em gỡ cái này ra với! – Tôi la to. – Chúng quấn hết vào người em. Em sắp chết vì ngạt thở mất!

Steve vội cởi áo khoác ra và phui lấy phui để người tôi. Tôi cầm chiếc áo của anh Steve lau lên mặt.

— Em không sao chứ? – Steve lo lắng hỏi.

Tôi gật đầu.

— Thế thì trả lại anh áo.

Tôi ném cái áo cho anh ấy. Anh ấy rũ thật mạnh nó rồi trùm qua đầu.

Mặc dù đã hết tơ nhện bám vào người nhưng tôi vẫn tiếp tục gãi.

— Cũng chẳng *nhiều lắm* đâu. – Steve vừa chăm chú quan sát tôi vừa bình luận.

— Em đã không thể thở nổi. – Tôi phản đối.

— Em chỉ thần hồn nát thần tính. – Steve nói. – Tại em quá chắc mẫm trên đó có ma nên thành ra bấn loạn như thế.

— Em đã suýt chết! – Steve thì biết gì cơ chứ? Anh ấy không phải là người có mặt trong ngôi nhà lúc ấy.

— Ê này! Có khi đây là điều cảnh báo mà cô bạn kỳ quặc đã nói về sự nguy hiểm của ngôi nhà cây này. – Steve chợt phát biểu một câu.

— Hà? Cái gì? Anh định nói gì?

— Mạng nhện giết người. – Anh ấy đáp.

— Thật nực cười, anh Steve. Thực sự nực cười đấy. – Tôi đóng nắp hộp đồ nghề lại và đặt nó dựa vào thân cây. – Cứ để nó ở đây đến mai...

Cứ đợi đến lúc anh trèo lên cây đi Steve, tôi thầm nghĩ. Và anh sẽ bị ngộp thở với cái mạng nhện nóng rát, ngứa ngáy đó. Khi ấy chúng ta sẽ xem anh ra sao, Steve ạ. Để rồi xem.

Sáng hôm sau là thứ bảy. Cuối cùng cũng đã đến ngày nghỉ! Một ngày trọn vẹn với công việc ở ngôi nhà cây. Tôi dậy từ sớm và chờ Steve ngoài sân sau. Tôi xem đồng hồ. Bảy giờ sáng, chắc anh ấy sẽ có mặt sau vài phút nữa.

Tôi vừa ngồi tạm xuống bậc thềm thì thấy Steve ngoặt xe đạp ở khúc rẽ. Anh ấy phanh xe và đỗ sát cạnh thềm.

— Sẵn sàng chưa? – Tôi nhồm dậy hỏi.

— Sẵn sàng. – Steve đáp. – Anh ấy bước về phía cửa để vào nhà. – Sẵn sàng về giường ngủ.

— Ơ này! – Tôi kêu lên, chạy vội lại giang hai tay chặn ngang cửa. – Anh đã đồng ý làm việc cả ngày ngoài nhà cây cơ mà.

— Anh đi ngủ đây. Anh sẽ ra giúp em khi nào tỉnh dậy. – Steve đẩy tôi qua một bên.

— Bánh nhân lạc đây! – Tôi nói với theo khi Steve chạm tay vào nắm đấm cửa. – Bánh nhân lạc suốt đúp phủ đầy sô cô la.

— Em có bánh nhân lạc à? – Steve hỏi.

— Trong ba lô em ấy. Mẹ đã thả em xuống cho cửa hàng bánh kẹo Donut Hole.

— Thế thì chia ra đây. – Steve ra lệnh. – Mẹ không mua bánh cho mình em đâu. – Steve tiến lại phía tôi. Anh ấy định tóm cái ba lô của tôi.

— Mẹ không mua bánh. – Tôi né người ra nói. – Mà là *em* mua. Bằng tiền của chính em. Và em sẽ đem theo bánh vào rừng.

Tôi đẩy Steve và chạy về phía ngôi nhà cây. Tôi nghe tiếng chân anh ấy chạy đuổi sát sau lưng.

Được nửa đường, Steve bắt kịp và giật ba lô ra khỏi vai tôi. Anh ấy lục ngay túi tìm bánh nhân lạc và lấy ra hai cái.

— Em không bao giờ chạy thoát được anh đâu, Dylan, cậu bé của tôi. – Steve tuyên bố. Nói rồi anh ấy ngọam một miếng bánh rỗ to. Sau đó anh ấy

mới tiếp tục đi theo tôi.

Tôi hiểu ông anh mình đấy chứ?

Khi chúng tôi đến gần ngôi nhà cây, tôi đưa thêm một cái bánh cho Steve và tự dành cho mình một cái.

— Hôm nay đến lượt anh giải quyết vấn đề mạng nhện. – Tôi tuyên bố.

Tôi lôi trong ba lô ra một chiếc mặt nạ cũ và đưa cho Steve.

— Anh đeo cái này vào. Ít ra nó sẽ không cho tơ nhện bám vào mũi và miệng anh.

— Anh chẳng cần thứ đó. – Steve nói rồi quăng chiếc mặt nạ đi. Anh ấy bắt đầu trèo lên cây.

Tôi ngược nhìn theo quan sát anh ấy trèo. Ngay cả khi bên ngoài nắng sớm chói chang như thế mà ở đây vẫn chìm trong màn tối thẫm. Một cơn gió thổi xào xạc lá cây. Một cơn gió lạnh buốt.

Steve lườn qua vòm cửa chui vào ngôi nhà cây.

— Ôi, không! – Tôi nghe tiếng anh ấy kêu.

— Cái gì thế? – Tôi la to. – Có phải ma không?

— Không phải, em thật ngu ngốc. Anh quên không cầm cái búa. – Anh tôi bật cười đáp. – Đưa cho anh nào. Cái có cạnh sắc một đầu ấy. Anh cần dỡ đồng ván mục này ra. Và nhân tiện đưa luôn cho anh mấy tấm ván mới.

Không có ma. Cũng chẳng mạng nhện.

Tôi không biết mình còn thất vọng thế nào nữa. Tôi lặng lẽ trao cho Steve những thứ anh ấy cần. Còn tôi thì bắt đầu với việc sửa sang cái thang cũ. Tôi lấy trong hộp cát tông ra một cái cửa và mấy tấm gỗ nhỏ để tiện ra làm bậc thang mới.

Vừa cửa tôi vừa nghĩ không dứt về cái mạng nhện. Có lẽ anh Steve nói đúng. Có lẽ hôm qua chỉ là do tôi quá sợ mà tưởng tượng ra.

Nhưng có thể, tôi nghĩ bụng, chỉ là có thể thôi, chính con ma đã phủ đám mạng nhện quanh đầu tôi. Một trong những quyển sách của tôi viết

rằng một số con ma sẽ làm mọi cách để ngăn con người đến gần chúng.

Tôi giật hẳn những bậc thang cũ ra và bắt đầu cưa những cái mới thế vào. Tôi lục tung hộp đồ nghề lên để tìm mấy cái đinh và chợt nhận ra không còn nghe thấy tiếng anh Steve cưa nữa.

— Steve? Trên đó sao thế? – Tôi gọi với lên.

Không thưa.

Anh ấy không thể ngủ quên được, tôi thầm nghĩ. Không phải sau khi tôi đã phải bỏ tiền mua cho anh ấy món bánh nhân lạc ưa thích chứ!

— Steve?

Không đáp.

— Tốt hơn là nên đánh thức anh ấy dậy. – Tôi càu nhàu. Tôi trèo một bước hai bậc thang.

Và đúng lúc đó tôi nhìn thấy.

Cái búa.

Với một đầu có cạnh sắc.

Lao thẳng xuống.

Lao thẳng vào mặt tôi.

Tôi vội buông tay rơi phịch xuống đất.

Bộp! Cái búa va mạnh xuống nền đất chỉ cách mũi tôi vài li.

— Steve! – Tôi la lên. – Anh suýt giết em bằng cái búa này đây.

Tôi gượng đứng dậy. Chiếc quần bò tôi đang mặc bị trầy rách còn đầu gối thì vẫn run lẩy bẩy.

— Đừng giả bộ như anh không có trên đó. – Tôi ngoa ngán kêu.

Vẫn không trả lời.

Tôi vội lồm cồm leo lên thang, ngó đầu qua vòm cửa sập. Không thấy anh Steve trong đó.

— Nào em vừa gào cái gì thế Dylan, cậu bé của tôi? – Anh Steve đột nhiên xuất hiện ở dưới đất, tay vung vẩy cái túi đựng bánh pho mát.

— Làm... làm sao mà anh lại ở đó?

— Anh về nhà lấy cái này. – Anh ấy giơ cao cái túi đang cầm lên giải thích. – Em mãi چرا quá nên không để ý. – Anh ấy cười cười. Ăn không?

— Không, em chẳng thèm. – Tôi gào lên. – Cái búa của anh suýt nữa đã rơi thẳng xuống đầu em. Sao anh lại để nó ngay ngưỡng cửa như thế? – Tôi tức tối hỏi.

— Anh không để ở cửa. – Steve nói. – Anh để nó trong nhà cơ mà.

— Không phải. – Tôi hét tướng lên.

— Có phải. – Steve cũng hét lại.

— Ê này, có chuyện gì thế? – Đó là tiếng Betsy. Cô ấy và em gái Kate bất ngờ xuất hiện từ sau một thân cây.

— Bọn tớ nghe tiếng la hét. – Kate nói. – Thế nên tưởng có ai bị thương. – Cô ấy vừa nói vừa xoắn xoắn lọn tóc tết.

— Đúng là có ai đó bị thương đấy. – Tôi lờm Steve. – Tớ đây. Vật ấy đã bay thẳng xuống đầu tớ. – Tôi chỉ cái búa cho hai cô bé thấy. – Nó có thể làm tớ vỡ đầu chứ chẳng chơi.

— Vật gì vậy? – Kate ngạc nhiên hỏi lại. Đôi mắt cô ấy lộ vẻ quan tâm, thậm chí còn hơi sợ hãi nữa.

— Cái búa của anh Steve. Anh ấy để nó ngay bậc cửa trên kia nên nó rơi xuống và suýt giết chết tớ. – Tôi nói gần như hét.

— Giống y như việc xảy ra gần đây. – Betsy chột nói.

Rồi cả hai cô bé cùng gật đầu ra chiều hiểu rõ mọi chuyện.

— Điều gì đã xảy ra? Lần gần đây nhất nào? – Giờ thì đến lượt Steve cũng hét lên.

— Hẳn là cậu đã làm nó rất tức giận. – Betsy lại nói.

— Tớ làm cái búa tức giận ư? Cậu điên à? – Tôi sững sốt hỏi họ. Sao họ luôn nói năng khó hiểu như thế chứ?

— Không phải cái búa. – Kate thăm thì. – Nó kia.

— Nó là ai? – Tôi vội hỏi.

— Chẳng có nó nào cả, Dylan. – Steve cắt ngang. – Thực tế đi Dylan. Chắc tại gió đã thổi cái búa rơi xuống đấy thôi. Hoặc là tại một con sóc đập phải nó chẳng hạn.

— Cứ đi mà tin những gì cậu muốn. – Betsy cười khó hiểu. – Nhưng bọn tớ đã cảnh báo rồi đấy. Bọn tớ đã nói là các cậu không được làm gì ở ngôi nhà cây này.

Tôi quay sang nhìn Kate. Cô bạn này đang nhăm nhăm lọn tóc của mình.

— Các cậu đã làm nó nổi cáu. – Betsy lặp lại. – Thật là không hay tí nào nếu làm cho ma quỷ tức giận.

— Hãy kể cho tớ. Kể cho tớ về con ma ấy đi. – Tôi nài nỉ.

— Chị nghĩ là chúng ta phải kể cho họ nghe thôi. – Betsy quay sang cô em nói. – Nếu không kể thì khi hoàn thành việc sửa sang ngôi nhà này rồi, họ sẽ không còn nữa.

Bốn chúng tôi ngồi quây thành vòng tròn. Betsy đưa mắt liếc nhanh về khoảng trống dưới gốc ngôi nhà cây.

— Tớ không biết ngôi đây kể chuyện này có an toàn hay không, nhất là lại quá gần nơi đã xảy ra sự việc đó.

— Làm ơn đi mà... – Tôi lên tiếng.

Betsy giơ tay lên ra hiệu cho tôi im lặng. Rồi cô ấy bắt đầu kể:

— Đã rất lâu rồi có ba đứa trẻ trạc tuổi chúng ta quyết định dựng một ngôi nhà trên cây. Ban đầu họ đã vẽ phác thảo hàng trăm bức cho đến khi họ thống nhất ý kiến với nhau nên dựng ngôi nhà với hình dáng thế nào. Họ muốn nó phải là ngôi nhà tuyệt vời nhất từ trước tới nay. Họ đã bỏ hàng tuần liền vào công việc dựng nhà. Cửa. Đập. Gõ. Đảm bảo mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ.

— Ôi... ôi..., tớ bắt đầu thấy sợ rồi đấy. – Steve trợn tròn mắt nói.

— Mặc kệ anh ấy đi. – Tôi bảo Betsy.

— Vào buổi tối đầu tiên khi ngôi nhà cây hoàn thành, những đứa trẻ quyết định ngủ luôn tại đó. Họ đã mua sẵn thức ăn và những cái túi ngủ. Họ cùng thức rất khuya, kể chuyện ma cho nhau nghe.

Đột nhiên một cơn bão kéo đến. Sấm chớp lóe sáng đầy trời. Nhưng bọn trẻ không sợ. Họ cho rằng ở trong ngôi nhà cây vào lúc mưa gió rất thú vị. Một đêm rất tuyệt cho những câu chuyện ma.

Tôi khẽ gật đầu. Tôi rất biết cảm giác thích thú thế nào khi đọc truyện ma vào những hôm thời tiết lạnh và xám xịt. Chính là kiểu thời tiết ma quái.

— Chợt một luồng gió mạnh thổi tới. Những cành cây đờ bên dưới ngôi nhà bắt đầu lung lay. Ngôi nhà cây không ngừng kêu cọt kẹt và rảng rặc lên. Một tiếng sấm vang to làm thân cây rung động. Ba đứa trẻ cùng kinh hãi thét lên.

Họ bắt đầu nghĩ đến chuyện về nhà. Nhưng mưa mỗi lúc một nặng hạt. Họ đành quyết định chờ đến lúc bão tan. Mà cơn bão dường như không bao giờ kết thúc, họ đã nghĩ vậy.

Và đúng lúc đó sự việc xảy ra.

Một tia sét xé toang các đám mây. Nó bổ thẳng xuống ngọn cây và phóng vào ngôi nhà cây.

Cả ngôi nhà rùng rùng bốc cháy.

Betsy khó nhọc nuốt nước bọt.

Tia sét. Chính nó đã gây chuyện. Tôi chợt nhớ ra mây bức vách cháy đen ở một bên ngôi nhà.

— Lũ trẻ vội leo lên nóc nhà. – Betsy kể tiếp. – Họ không thoát nổi. Ngọn lửa khủng khiếp liếm đến đằng trước họ, đuổi theo sau lưng họ.

Bức tường khói đen sì bao bọc khắp nơi.

Họ hét lên kêu cứu, nhưng đã quá muộn.

— Có người bảo vẫn còn nghe tiếng thét ai oán của họ vào những đêm mưa. – Kate thì thầm thêm vào.

Tôi ngược lên đăm đăm nhìn ngôi nhà cây. Tôi tưởng tượng lúc nó ngập tràn trong lửa. Hình dung ra tiếng kêu. Tiếng cầu cứu tuyệt vọng. Tôi chợt rùng mình.

— Thế chỉ có vậy thôi hả? – Steve lên tiếng hỏi. – Đó là lý do tại sao chúng tớ không được dựng lại ngôi nhà cây à? Chúng tớ sẽ chẳng ngu ngốc đến mức ở lại trên cây vào đêm mưa bão như thế đâu.

— Đây không phải lý do. – Tôi cắt ngang. Tôi hiểu điều Betsy định nói là gì. – Ngôi nhà cây đang bị ma ám phải không? Nó bị ám bởi linh hồn của

chính ba đứa bé đó.

Betsy gật đầu. Cô kể tiếp.

— Nhiều năm sau khi xảy ra tai nạn này có một số đứa trẻ khác đã thử dựng lại ngôi nhà. Nhưng họ chưa kịp hoàn thành thì...

— Chuyện gì xảy ra với họ? – Tôi thì thầm. Càng lúc nghe chuyện của Betsy tim tôi càng đập thình thịch.

— Không ai biết rõ toàn bộ sự việc. Đầu tiên, có cái gì đó trục trặc. Một cậu bé bị ngã xuống vì bậc thang gãy.

— Có gì đâu. – Steve lại cắt ngang. – Gỗ cũ quá nên mục thối.

Betsy nói tiếp:

— Nhưng đây không phải là cái thang cũ mà là cái họ mới đóng lại. Một cậu khác thì bị vật quy bởi một cơn sốt kỳ lạ. Như thể cậu ấy bị hàng trăm vết nhện cắn.

Vết *nhện* cắn.

Tự nhiên tôi lại có cảm giác bị vướng tơ nhện trên mặt.

— Sau đó nhiều việc kỳ lạ diễn ra. Cho dù họ có cố gắng làm xong ngôi nhà đến đâu đi chăng nữa thì nó vẫn không thể hoàn tất. Những bức vách nhà hôm trước được đóng chặt vào thì hôm sau lại thấy nằm dưới đất.

— Cuối cùng thì bọn họ cũng nhận ra là ngôi nhà đã bị ma ám. Họ đã từ bỏ ý định khôi phục nó trừ một người. Tớ nhớ cậu ta tên là Ducan thì phải.

— Chuyện gì xảy ra với Ducan? – Steve sốt ruột hỏi.

— Cậu ta tiếp tục làm việc trên ngôi nhà cây. Cho đến khi... cho đến một ngày anh trai cậu ta tìm thấy cậu. Ducan nằm ngay bên dưới ngôi nhà cây. Một cái búa bị rơi và hất cậu ngã xuống.

— Cậu ấy chết à? – Tôi cố ghìm giọng xuống.

— Không ai biết rõ. – Kate đáp. – Gia đình cậu ta đã chuyển đi ngay sau đó. Và kể từ đấy không ai dám bén mảng lại gần ngôi nhà cây này.

Tôi liếc nhìn xung quanh. Không có vật gì chuyển động cả. Mọi thứ vẫn yên tĩnh. Yên tĩnh đến mức tôi có thể nghe được cả hơi thở nhẹ nhàng của Kate.

— Giờ thì các cậu biết vì sao không nên làm gì với ngôi nhà này rồi đây. – Kate nói. – Thậm chí các cậu cũng không nên lai vãng ở khu vực này nữa. Chúng ta đã đến quá gần. Rất rất gần rồi.

— Em nói đúng. – Betsy lên tiếng. – Chúng ta ra khỏi đây thôi. Chỗ này luôn khiến tớ thấy rờn rợn.

— Các cậu đi chứ? – Kate hỏi.

Tôi lặng thinh. Quá nhiều ý nghĩ đang đan xen trong tâm trí tôi. Mạng nhện... Cái búa... Cậu bé Ducan... Ngôi nhà cây bị ma ám...

— Bọn tớ còn phải làm một vài việc. – Cuối cùng tôi nói. – Bọn tớ sẽ gặp lại các cậu quanh đây sau.

Betsy chăm chú nhìn tôi thật lâu.

— Tớ nghĩ cậu sẽ không còn dịp đi lại ở đây thêm nữa đâu. – Cô ấy nói vẻ bí hiểm. – Các cậu không được ở đây!

Rồi cô nắm tay em gái chạy biến vào rừng.

— Mấy cô bạn này thực sự kỳ quặc đấy. – Anh Steve nhận xét. – Thậm chí còn kỳ quặc hơn cả em, Dylan ạ. Họ sợ có ma thật sẽ lao xuống tóm lấy họ.

— Anh không cho là chuyện này có thật à? – Tôi hỏi.

— Tất nhiên là không. – Steve đáp ngay. – Ma không có thật, Dylan, cậu bé của tôi ạ. Tin anh đi. Anh lớn hơn em. Anh biết nhiều hơn em.

Phải, đúng rồi, tôi nghĩ thầm.

— Vậy thì làm sao lại có câu chuyện lan truyền như thế? Cả chuyện cái búa anh để trong nhà nữa? Làm sao nó lại rơi được xuống đầu em?

Steve nhún vai.

— Em sẽ nói cho anh biết tại sao cái búa rơi xuống. – Tôi bảo Steve. –
Chính hồn ma đã ném nó xuống, như một lời cảnh báo!

Tôi phải tìm mọi cách thuyết phục, mua chuộc, dụ dỗ Steve hàng ngày đi cùng mình đến ngôi nhà cây cho tới thứ sáu. Hôm nay thứ sáu Steve có buổi tập với ban nhạc. Anh ấy phụ trách chơi cái xập xèng mà suốt buổi hòa nhạc có khi chỉ đánh một hoặc hai lần thôi, tuy thế sau đó thế nào anh ấy cũng khoác lác rằng anh ấy là một nhạc công lớn.

Thế là tôi phải đi một mình đến ngôi nhà cây. *Đây có lẽ không phải là một ý tưởng hay*, vừa cảm cúic bước tôi vừa nghĩ. Con ma mà Betsy và Kate mô tả có vẻ không được thân thiện lắm. Nhưng nếu quả ở đó có một con ma thì tôi vẫn muốn tận mắt thấy nó. Tôi nhất quyết như thế, cho dù có ra sao.

Tôi lại nghĩ ngợi về câu chuyện của hai cô bạn, cái thang bị gãy. Những vết nhện cắn. Cái búa.

Cái búa. Nhắc đến nó tôi lại rùng mình. Tôi chắc chắn là mình còn may hơn cái cậu Ducan đó. Nhưng liệu có còn may mắn được lần nữa không?

Khoảng đất trống gần ngôi nhà đã ở đằng trước mặt.

Tôi bước thêm vài bước và đứng khựng lại.

— Ôi, không! – Tôi kêu to.

Tất cả những bức vách, đỉnh ốc của chúng tôi đã làm, tất cả mọi thứ đều đã bị phá hỏng.

Chúng nằm vương vãi khắp nơi, đầy khu đất trống dưới gốc cây, giữa những thân cây, khắp mọi nơi. Thậm chí tôi còn thấy thấp thoáng mấy tấm ván gỗ ở tít sâu phía trong rừng cây.

Tất cả đều dúm dó, xô lệch. Biến dạng.

Tôi khó nhọc nuốt nước bọt nhìn lên cái cửa sổ tối om của ngôi nhà cây. Không có vật gì trong ấy động đậy cả.

Tôi chậm chậm bước qua khu đất trống.

Đi được một bước tôi lại ngẩng lên nhìn ngôi nhà phía trên đầu một lần.

Tôi cảm thấy sợ, như kiểu nơm nớp sợ con ma ấy sắp sửa lao xuống chụp đầu mình.

Tôi đã bước tới sát gốc cây sồi và dừng lại ở đó. Lường lự. Chờ đợi một cái gì đó sẽ xảy ra.

Chẳng thấy gì.

Tôi bắt đầu dọn dẹp đồng ván và đinh, chốc chốc lại lo lắng đảo mắt nhìn quanh kiểm tra.

Phải mất đến vài giờ tôi mới nhặt hết được số đinh rơi vãi và dọn sạch đồng bừa bãi. Giờ thì tôi thấy tức giận nhiều hơn là sợ hãi.

— Đừng có mà làm thêm trò gì ngăn trở ta nữa. – Tôi gào to. – Ta không giống những đứa khác đâu!

Khi tôi ngừng hét cả khu rừng đột nhiên trở nên yên tĩnh hơn bao giờ hết. Ma quái hơn.

Đúng rồi, Dylan, tôi thăm nhủ. Mời ma hiện ra và tấn công mi. Hay đấy.

Tôi liếc quanh. Không có gì nhúc nhích hết.

Tôi cầm cái hộp cát tông lên và bắt đầu đổ đinh vào đó. Đóng đinh mà tôi vừa phải đập thẳng ra. Công việc ấy tưởng chừng như không bao giờ xong nổi.

Vào thời điểm này người mà tôi cảm thấy ghét hơn cả ma chính là anh Steve. Tại sao anh ấy luôn bận vào đúng lúc tôi cần anh ấy nhất?

Sau khi nhặt nhanh hết chỗ đinh rơi vãi, tôi bắt đầu nhặt đến ván gỗ. Tấm thứ nhất nằm ngay khoảng đất trống. Tấm thứ hai bị liệng đi xa hơn.

Khi đã thu dọn đến tấm gỗ cuối cùng mang về chỗ gốc cây tôi ngược mắt nhìn lên ngôi nhà và chợt bắt gặp một cái gì đó phía trên thân cây cao.

Tôi không đoán được là cái gì. Tôi vội bước lại gần nhìn cho rõ.

Những vết móng vuốt cào.

Trông như vết cào cấu.

Dấu vuốt màu đen và khá to.

Tôi chưa từng nhìn thấy một con thú nào lại có thể để lại dấu chân cào to đến thế. Mà tôi cũng không dám chắc con thú đó có trèo nổi lên cây không.

Nhưng tôi có thể *khẳng định* một điều là hôm qua không hề có dấu vết này.

Tôi tiến lại gần thêm nữa và chăm chú quan sát. Đúng lúc đó tôi chợt nhận ra dấu vết mà mình nhìn thấy thực ra là gì.

Tôi đang nhìn thẳng vào một thứ rất kinh khủng. Kinh khủng hơn nhiều.

Chúng là những con chữ. Một dòng chữ cháy đen trên thân cây sồi.

Tim tôi đập thình thịch khi thử đọc dòng chữ viết gì.

CÚT KHỎI ĐÂY!

Cút khỏi đây!

— Tỉnh lại đi Dylan. – Steve bực bội nói. – Lần thứ một trăm rồi, không hề có ma. Không có ở đây. Không ở trên nhà cây. Không ở đâu hết.

— Thế còn dòng chữ thì sao? – Tôi đập lại.

— Thôi được, Dylan, cậu bé của tôi. Anh có cách lý giải cho dòng chữ ấy, chính em đã tạo ra chúng. – Anh ấy nói. – Để khiến anh phải tin là có ma. Một cố gắng đáng kể đấy, song chẳng tác dụng gì.

Tôi chỉ muốn xông vào đấm cho Steve một quả.

Nhưng thay vì thế tôi lại nảy ra một ý định.

— Chúng ta có thể dàn xếp vụ tranh cãi này một lần và chỉ trong đêm nay. – Tôi bảo anh ấy.

— Tại sao? Cái gì xảy ra đêm nay? – Steve ngạc nhiên hỏi.

— Đêm nay chúng ta sẽ ngủ ngoài rừng. Và chúng ta chắc chắn sẽ gặp được ma.

Khi mà anh Steve chưa chịu đồng ý ngủ một đêm với tôi ngoài rừng thì cuộc tranh luận sẽ còn tiếp diễn.

— Em muốn anh ngủ trong trại ngoài rừng lạnh cóng mà không có ti vi để xem á? Em điên chắc? – Anh ấy la rú lên.

— Anh không sợ đấy chứ? – Tôi khiêu khích.

— Làm sao mà anh phải sợ cái không có thật cơ chứ! – Anh Steve quát. – Chính em mới là đứa hay làm mọi việc trở nên ma quái. Anh chẳng hơi đâu, thế thôi.

— Anh vẫn còn bài luận phải làm cho giờ tiếng Anh sắp tới đấy chứ? – Tôi hỏi.

Vậy là chuyện trò kết thúc ở đó. Anh Steve và tôi sẽ ngủ ngoài rừng.

— Thỏa thuận là anh sẽ ngủ với em đêm nay. – Steve nói với tôi trong khi lồm cồm chui vào túi ngủ. – Có nghĩa là anh ngủ. Em canh.

— Làm sao mà em có thể chứng minh với anh là có ma nếu em không đánh thức được anh khi ma xuất hiện? – Tôi lập luận.

— Sẽ không xuất hiện đâu Dylan. – Anh ấy quả quyết đáp. Anh ấy nhắm díp mắt và chui hẳn vào trong túi. – Nhưng nếu nó xảy ra thật, nếu bằng một phép màu nào đó mà em đúng, anh sai và em trông thấy một con ma thì em có thể đánh thức anh dậy. Nhưng thà là em cứ tin chắc rằng không hề có ma. Hoặc là anh sẽ cho em một quả đấm.

Anh trai mình thật là ngốc, tôi nhủ thầm. Nhưng thà là phải ngủ ngoài rừng với một tên ngốc còn hơn ngủ một mình.

Tôi không định ngủ. Thế nên tôi ngồi bắt chéo chân trong túi ngủ của mình, tay cầm đèn pin, máy quay phim và băng vi đê ô đều đã sẵn sàng.

Tôi còn mang theo cả một cái nhiệt kế để biết độ lạnh của không khí. Thêm một cái la bàn đo tác động lực hấp dẫn của trái đất.

Thậm chí tôi còn bày sẵn bánh quy, bánh nướng và pho mát dưới gốc cây. Tôi luôn băn khoăn không biết ma có ăn những thứ đó không. Không một cuốn sách viết về ma nào của tôi nói đến thức ăn cho ma. Nhưng tôi cứ chuẩn bị sẵn mọi thứ.

Tôi đã sẵn sàng.

Tôi ấn nút bật máy quay phim.

— Thử máy. Một, hai, ba, bốn. Thử máy. Đây là Dylan S. Brown. – Tôi thì thầm nói vào máy. – Hôm nay là thứ sáu, ngày 21 tháng tư, 10 giờ 38 phút tối. Trợ lý của tôi, Steve Brown và tôi đã trốn khỏi nhà hoàn toàn thành công.

Chúng tôi đã dựng một cái lều trên nền đất trong rừng phố Fear, ngay sát khu đất trống gần ngôi nhà cây. Tôi hy vọng cây cối sẽ che khuất chúng tôi khỏi con ma. Tôi muốn quan sát nó trước khi quyết định giao tiếp với nó.

Lúc này trời quá tối nên tôi không thể ghi hình dòng chữ viết trên thân cây. Tôi sẽ ghi lại chúng vào ngày mai.

Steve phát ra một tiếng nửa khịt mũi nửa như ngáy.

— Trợ lý của tôi đã ngủ. — Tôi nói tiếp. — Hẹn trở lại sau. — Tôi ấn tắt máy.

Tôi nhướn mắt lên quan sát ngôi nhà trên đầu.

Không hề có ánh sáng.

Không hề có động.

Chẳng có cái gì nhìn tôi cả.

Tôi lại cụp mắt xuống đảo một vòng.

Chợt có tiếng sột soạt. Không to lắm nhưng chính xác là phát ra từ ngôi nhà cây.

Chắc chắn có vật gì trên đó.

Tôi nghĩ đến việc đánh thức anh Steve, nhưng lại thôi. Tôi vẫn chưa biết chắc có phải là ma không. Mà nếu không phải anh ấy sẽ giết tôi mất.

Tôi lại nhướn mắt lên cố di chuyển từ từ ánh mắt.

Tôi nhìn chăm chú vào bóng đêm đen thẫm.

Chẳng thấy gì hết.

Tôi có nên bật đèn pin không? Tôi định bật song lại sợ vật trên đó nhìn thấy mình. Tôi không muốn đánh động.

Tôi dỏng tai cố nghe ngóng. Tiếng động lại phát ra. Vẫn âm thanh sột soạt ấy. Mặc dù tôi đang mặc cái áo rét dày sụ mà vẫn thấy rùng mình vì lạnh. Không khí quanh đây có vẻ lạnh lên.

Tôi xem nhiệt kế. Lạnh hơn ban này năm độ. Biết mà!

Mạch tôi bắt đầu đập mạnh hơn. Cơ ớn lạnh gai hết dọc cột sống tôi.

Mình nên bật máy, tôi thầm nhủ. Tay run run tôi chạm vào nút quay.

Có nên đánh thức anh Steve dậy không nhỉ?

Không. Chưa cần thiết. Tôi phải có thêm bằng chứng đã.

Tiếng động lặp lại. Lần này to hơn.

Tôi nửa muốn rúc đầu vào túi ngủ và ở yên đó, nửa lại không muốn. Tôi không thể. Tôi phải tiếp cận nó. Tôi phải nhìn bằng được con ma của tôi.

Tôi cầm cái đèn pin và lồm cồm chui ra khỏi túi ngủ. Tôi vội nấp sau thân cây gần nhất. Tiếng động tiếp tục phát ra. Con ma không trông thấy tôi.

Tôi quỳ thấp xuống đất bằng cả hai chân hai tay.

Bò lồm ngồm từ thân cây này sang thân cây khác.

Bò lại gần hơn đến gốc cây sồi.

Tim tôi đập mạnh đến mức tưởng như sắp tung ra khỏi lồng ngực.

Nhưng tôi đã đến được đó. Ngay sau phiến đá to đối diện cây sồi già.

Tôi ló ra quan sát từ chỗ nấp. Tối quá. Tôi vẫn chưa nhìn thấy gì. Nhưng tai thì có nghe thấy.

Tôi cố giữ chắc cái đèn pin bằng bàn tay run lẩy bẩy. Tôi lập cập giơ lên ngang tầm mắt, hướng ra trước mặt. Tôi bật đèn.

Một cặp mắt đen huyền, băng giá hiện ra trên tia đèn rọi sáng.

Một con mèo.

Một con mèo lông xám đang ăn bánh pho mát.

Tôi thở dài nhẹ nhõm chưa từng thấy.

Từng giọt mồ hôi túa ra chảy tràn trên trán tôi. Tôi buông phịch người dựa vào thân cây và quệt mồ hôi.

Rắc.

Tôi ngoái cổ nhìn cây sồi.

Rắc.

Con mèo chạy vọt vào rừng.

Rắc.

Tôi nhận ra âm thanh này, tiếng động phát ra khi ai đó giẫm lên những tấm gỗ mục của ngôi nhà cây.

Rắc. Rắc.

Đây mới là nó, tôi thầm nghĩ. Đây mới chính là nó. Tôi đứng bật dậy nhích lại gần ngôi nhà cây.

Tôi nín thở. Tôi sợ phải thở. Khi đó con ma sẽ nhận ra tôi mất.

Tôi đứng lại cách nhà cây chừng một bước chân. Tôi nhìn xuyên vào màn đêm tối.

Một trong những tấm gỗ làm vách ngôi nhà cây đang lung lay... như thể ai đó vừa rung nó.

Tôi chợt nghe thấy tiếng đing, tiếng đing kêu kin kít khi bị nhổ ra khỏi gỗ.

Rồi *khục!* Tấm ván gỗ bị gỡ bong ra. Và đột nhiên nó bay lên lơ lửng trên không trung.

— Steve! – Tôi hét rú lên. – Anh Steve! Ma đấy. Ma đấy. Nó đang dỡ tung ngôi nhà ra!

BỘP!

Tấm ván rơi ngay cạnh chân tôi.

Viu viu viu.

Đinh bay tứ tung, văng tứ phía quanh ngôi nhà cây.

Tôi cảm đầu chạy về chỗ anh Steve. Tôi ra sức lay anh ấy.

— Dậy mau! – Tôi hét. – Dậy!

— Cái gì? – Steve càu nhàu dụi mắt hỏi.

Rắc!

— Chạy! – Tôi la to. – Chạy! Nó sắp đuổi kịp chúng ta rồi!

Một tấm ván nữa bắn ra từ ngôi nhà cây.

ĐỘP!

Nó đáp xuống ngay sát túi ngủ của tôi.

Tôi chạy thục mạng ra con đường mòn đi trong rừng. Anh Steve bám sát lưng tôi. Chúng tôi phải về được nhà trước khi bị con ma tóm.

Tôi chẳng kịp nhìn mình chạy đi đâu nữa. Tôi chỉ biết là không được giảm tốc độ.

Một cành cây thấp quất ngang mặt tôi. Máu ứa ra gò má tôi. Mặc, tôi cứ chạy. Phổi tôi nóng bỏng. Tôi ngáp ngáp đớp không khí.

Hai chân tôi đau như như van vãn vì tôi dừng lại. Nhưng tôi không thể. Không phải lúc này.

Tôi lao vọt vào sân nhà mình.

Steve có về kịp không?

Tôi vội ngoái cổ lại nhìn.

Anh ấy chạy ngay cạnh tôi.

— Cái gì đấy nhỉ...? – Anh ấy mở miệng định nói rồi há hốc nhìn trừng trừng ra sau tôi. – Ôi, không. – Anh Steve thì thào.

Tôi cảm thấy cái gì đó. To, lạnh, ẩm ướt rờ lên lưng áo tôi.

Tóm lấy gáy tôi và kéo tôi về phía bãi cỏ ướt!

Tôi khuyu gối, ngã vật xuống đất.

— Để tôi đi! – Tôi hét lên. – Tôi hứa sẽ không bèn mảng đến chỗ nhà cây nữa! – Nhưng “con ma” vẫn túm tôi kéo lên.

— Các con làm gì ngoài này?

Bố.

— Chúng con đang cắm trại bên ngoài để rình bắt một con ma. – Tôi luống cuống giải thích. – Nó đuổi theo bọn con. Suýt nữa bọn con không chạy kịp.

— Có chuyện gì ngoài đấy thế? – Mẹ đứng ngay dưới ngọn đèn cửa hậu. Tôi trông rõ mẹ đang thắt dờ đai lưng cái áo choàng ngủ màu hồng của mình.

— Vào nhà. – Bố ra lệnh cho chúng tôi. – Dylan và Steve ra ngoài rình ma. – Bố quay vào giải thích với mẹ.

Mẹ giữ cửa mở cho chúng tôi lách vào.

— Tại sao các con ra ngoài đêm hôm khuya khoắt thế này? – Giọng mẹ rõ ràng căm tức.

— Tại sao phải chạy? – Bố cũng hỏi. – Chuyện gì xảy ra?

— Chẳng có gì đâu ạ. – Steve lầm bầm. Dường như anh ấy đã hoàn toàn trấn tĩnh.

— Không có gì xảy ra sao? – Tôi la lên lạc cả giọng. – Con ma ấy...

— Muộn rồi. – Bố cắt ngang. – Cả hai lên giường ngay. Chúng ta sẽ nói chuyện này sáng mai.

Steve và tôi nem nép đi lên gác về phòng mình.

— Anh định ám chỉ gì khi bảo chẳng có gì xảy ra hả? – Tôi hỏi ngay khi anh Steve vừa đóng sập cửa phòng.

— Ý anh là chẳng có gì xảy ra thật. – Steve thản nhiên đáp. – Em đã hoảng sợ nên chạy về nhà. Anh chỉ chạy theo em thôi.

— Ô, phải! – Tôi kêu lên. – Anh cũng sợ.

— Không, anh không sợ. – Steve đáp lại. – Chẳng có gì mà phải sợ cả.

— Thế tấm ván ban nãy thì sao? Anh cũng thấy nó rơi xuống mà.

— Ôi, dễ giải thích thôi. – Steve cười nói. – Một tấm ván gỗ của ngôi nhà mục nát rơi xuống. Một ngôi nhà cây bị bửa ra từng phần. Choáng thật!

— Không chỉ một tấm ván. – Tôi tức tối cãi. – Với lại nó không thể long ra được. Chính con ma đã làm nó bị bửa ra. Giống hệt những gì Betsy đã kể cho chúng ta nghe. Con ma không muốn chúng ta hoàn thiện ngôi nhà cây, thế nên nó đã phá hỏng ngôi nhà.

— Nghe anh này! – Steve chậm rãi nói. – Anh lớn hơn em. Anh biết nhiều hơn em. Không có cái gì có tên gọi là ma cả, Dylan. Không có ma! Không có ma!

— Anh cũng có biết chắc đâu!

Steve nhóm phắt dậy. Anh ấy kéo ra đôi ủng cao cổ trên giá tủ và đi vào chân.

— Em làm anh phát điên. Chúng ta sẽ quay lại ngôi nhà cây. Ngay bây giờ.

— *Hả?*

— Em nghe rồi đây. – Steve mặc thêm một cái áo len nữa trùm ra ngoài cái đang mặc. – Chúng ta sẽ giải quyết vấn đề ma quỷ này ngay đêm nay. Chúng ta sẽ kiểm tra lại ngôi nhà cây ấy. Và em sẽ phải công nhận rằng không có cái gì gọi là ma hết.

Steve mở hé cửa phòng ra.

— Đi thôi. – Anh ấy thì thào.

Tôi đứng im không nhúc nhích.

Tôi chẳng cần thêm bằng chứng làm gì nữa. Tôi cũng chẳng thèm quan tâm anh Steve nghĩ gì.

Tôi thấy thế là quá đủ.

Ma có thật.

Và rất đáng sợ.

— Dylan! Đi nào!

Tôi lắc đầu từ chối

— A ha! Thế là công nhận rồi nhé! – Anh ấy reo lên.

Một nửa con người tôi muốn nhảy ngay lên giường và không bao giờ ra ngoài nữa. Nhưng nửa kia lại muốn bịt miệng cho Steve im đi.

Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Tôi đành rón rén đi theo anh Steve.

— Sssssuyt! – Steve ra hiệu khi chúng tôi sắp đi ngang cửa bếp. – Bố mẹ đang ở trong đó.

Chúng tôi đứng lại im như đóng băng.

— Em rất lo lắng về Dylan. – Tiếng mẹ nói. – Nó chỉ toàn nói chuyện ma. Nó không có những hứng thú khác nữa.

— Em phải trông thấy lúc nó lao vào sân cơ. Nhìn nó hoảng hốt thực sự. Có lẽ sự việc đêm nay là quá đủ để buộc nó phải thôi hẳn. – Bố đáp lại.

— Em hy vọng là thế. – Mẹ thở dài. – Sao anh không lên phòng kiểm tra chúng nó xem.

— Đi! – Steve thì thào. Anh ấy đẩy tôi lùi lại phía cầu thang.

Chúng tôi chui tọt vào phòng. Steve khẽ khàng đóng cửa lại. Tôi trèo vội lên tầng giường trên và chui vào trùm chăn kín đầu.

Tôi nghe tiếng chân bố bước lên thang gác. Ôi, không! Chúng tôi vẫn để đèn. Quá muộn không thể tắt kịp rồi.

Cửa phòng bật mở.

— Có lẽ chúng sợ hơn cả mình tưởng. – Bố lẩm bẩm. – Chúng còn để cả đèn.

Đúng lúc đó tôi chợt phát hiện một bên chân mình lộ ra ngoài chăn.

Và chân tôi vẫn đi giày. Nếu bố mà trông thấy thì sẽ lộ hết.

Bố đứng yên ngoài thềm cửa một lúc lâu. Tôi có nên rứt chân vào? Hay làm thế sẽ gây sự chú ý mất?

Tôi biết là mình sẽ chẳng nghĩ ra nổi lý do chính đáng nào thanh minh việc đi ngủ cả giày này.

Bố bước lui ra khỏi bậc cửa.

Hai mắt tôi bắt đầu giật giật. Vì hồi hộp.

Tôi đợi... và nghe thấy tiếng bố tắt đèn rồi sập cửa lại.

Xong!

— Hãy chờ thêm khoảng một tiếng nữa cho bố mẹ ngủ hẳn. – Steve thì thào. – Khi đó chúng ta sẽ quay lại chỗ cũ. Bởi vì đây là đêm cuối cùng em được phép lải nhải từ *con ma*!

Một giờ sau tôi đã có mặt dưới gốc cây sồi.

— Tiếp tục đi. – Steve ra lệnh. – Chúng ta sẽ kiểm tra từng li từng tí một. – Anh đẩy tôi về phía cái thang,

Tôi không nghe thấy bất cứ tiếng cọt kẹt nào. Cả tiếng đinh bửa cũng vậy. *Dấu hiệu tốt đây, tôi thầm nhủ. Con ma có lẽ đã bỏ đi.*

Bất chợt một chuyển động nhỏ ở góc xa phía chạc cây bên trên đập vào mắt tôi. Rồi tôi trông thấy một cái bóng di chuyển xuống chạc cây bên dưới.

Tôi cầu chặt lấy tay Steve.

— Oái! – Anh ấy kêu lên.

— Anh có trông thấy gì không? – Tôi ú ớ hỏi khẽ. – Nhìn kìa!

Steve ngược lên.

Cặp mắt anh ấy dán chặt vào ngôi nhà cây.

Nhắm thẳng vào con ma đang đứng đó chờ sẵn.

— Anh chẳng trông thấy gì cả. – Steve tuyên bố. – Giờ thì trèo lên đi!

— Con ma đứng ở đó. – Tôi quả quyết. – Nó vừa di chuyển xuống tầng một ngôi nhà.

— Hay nhỉ. Anh không đủ kiên nhẫn gặp nó nữa đâu. – Steve cúi kính đấm mạnh tôi một cái.

— Chúng ta không thể đột nhập lên đó. – Tôi nói thật khẽ. – Chúng ta không cần phải làm nó nổi cáu. Hãy nhớ chuyện gì đã xảy ra với Ducan.

Ducan, Dylan. Ngay cả tên chúng tôi cũng tương tự nhau. Tôi không thể từ bỏ ý nghĩ mình sắp thành con ma tiếp theo của phố Fear.

— Xin chào! Ngài Ma, chúng tôi tới thăm đây. – Steve thì thào.

Anh ấy tưởng làm thế là khôì hài lắm.

— Anh lên trước đi, anh cứ nghĩ tất cả đây đều là trò đùa cả thôi. – Tôi nói.

— Không đời nào. Đây là ma của em chứ. – Anh Steve cười.

Tôi leo lên nấc thang thứ nhất. Steve đứng ngay sau tôi.

Miệng tôi khô khốc. Tôi cố nuốt nước bọt mà không được.

Steve cứ thúc vào lưng tôi.

— Tiếp đi. – Anh ấy giục. – ở đây lạnh lắm.

Tôi lập cập bước lên nấc thang thứ hai. Chỉ còn ba nấc thang nữa. *Mi muốn gặp ma mà, tôi tự nhắc nhở. Nhưng thà mi nhìn nó từ xa còn hơn,* – tôi bổ sung thêm.

Steve lại thúc tôi.

Tôi run run đặt chân lên nấc thang thứ ba. Bất giác tôi nhớ lại. Nấc thang cũ đã mục mà tôi lại chưa đóng cái mới đắp vào.

Tôi vịn vờn tay vớ lên nấc thang trên cùng.

Bỗng tay tôi trượt ra. Và thế là tôi rơi tuột xuống đất, kéo theo Steve ngã cùng.

Tôi rên lên vì gáy va phải một hòn đá. Tôi cố nhấc đầu lên nhưng thấy choáng váng quá.

Từ từ tôi mở mắt ra.

Và thấy... *hai* khuôn mặt xanh lét đang cúi xuống nhìn tôi.

Mắt chúng long lanh.

Miệng chúng há hốc.

Ma! *Hai* con ma!

Chúng vờn tay về phía tôi.

— Cút ra xa! – Tôi kêu ré lên.

Steve cũng trông thấy bọn chúng.

— Chạy, Dylan! – Anh ấy hô. – Chạy đi !

Hai con ma. Làm sao mà có đến hai con cơ chứ?

Tôi luống cuống bò dậy.

— Cút đi! – Tôi gào lên.

— Đừng làm tôi đau, xin làm ơn. – Steve van vãn.

— Làm ơn cho chúng tôi được yên! – Tôi nài nỉ.

— Ú... u... ù! Ú... u... ù! – Một trong hai con ma dọa.

— Làm ơn. Làm ơn đi. – Con ma kia dài giọng.

— Xin đừng làm tôi đau. – Con ma thứ nhất nhại tiếng anh Steve.

Rồi bọn chúng phá lên cười.

Giọng chúng không hề giống tiếng nghiêng răng ken két hay gầm gào kiểu của ma. Mà là giống tiếng con gái cười.

Tiếng của người.

Đó là Betsy và Kate.

Hai đứa đang thò cổ qua vòm cửa nhìn xuống chúng tôi.

— Xin hãy để chúng tôi yên! – Betsy cười đến mức suýt chết sặc.

Và đây mới là phần tệ hại nhất. Steve cũng bắt đầu cười.

— Ôi, ôi, một con ma, tôi sợ qqqq quá đi mất. – Anh ấy pha trò.

Tôi cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Hai tay xiết chặt lại thành nắm đấm.

— Các người tưởng đây là trò đùa đây à? – Tôi tức tối hét. – Tất cả các người đều bị ám đầu!

Kate trèo xuống thang. Betsy bám sát gót.

— Có phải các... các người đã bày tất cả những trò này không? – Tôi lắp bắp hỏi. – Cái búa? Những tấm ván gỗ? Mọi thứ?

— Phải. – Betsy thừa nhận. – Cậu đã không chịu nghe tớ khi tớ cố cảnh báo cậu về chuyện ngôi nhà cây đã bị ma ám. Thế nên chúng tớ quyết định tự làm cho nó bị ma ám.

Không hề có ma. Chỉ là mấy cô gái trêu mình. Thật là một chuyện nhớ đời. Tôi sẽ không bao giờ gặp được một con ma thực sự. Không bao giờ.

— Chúng tớ đã lừa được cậu phải không? – Kate reo lên thích thú. Cô ấy nhảy lên tưng tưng, hai lọn tóc tung tẩy.

— Tớ biết cậu tin từng lời của câu chuyện ma đó. – Betsy chêm vào.

— Không, không phải thế. – Tôi phản đối – Tớ chỉ muốn có thêm hiểu biết. Rất nhiều nhà khoa học tin là có ma và...

— Đừng có phịa. – Steve cắt ngang lời tôi. – Công nhận đi. Nhận đi cho tiến bộ.

— Chúng tớ phải mất nửa ngày để dựng hiện trường quanh gốc cây đấy. – Betsy nói. – May mà chúng tớ đang được nghỉ. Làm ma cũng vất vả thật.

Nghe vậy Steve lại cười phá lên.

— Tớ đã nói hàng tỷ lần với Dylan là không hề có cái gì gọi là ma cả. Nhưng giá mà nó nghe anh trai nó...

— Thôi đi! – Tôi la lên. – Tất cả thôi đi!

— Đừng có cáu thế chứ. – Kate giả bộ van vãn. – Chúng tớ biết cậu muốn gặp một con ma và thế nên... thế nên... – Lời xin lỗi của cô ấy lại trở thành một tràng cười ngặt nghẽo.

— Thôi nào, Dylan, cậu bé của tôi. – Steve lại lên giọng đàn anh mà tôi rất ghét. – Anh sẽ đưa em về nhà. Em đã quá sợ hãi rồi.

— Em à? Còn anh thì sao? Anh chả hét tướng lên khi thấy họ à, nhớ không? – Tôi điên tiết đến mức bật lại ngay câu nói của anh Steve.

— Anh không hét. Như anh vẫn nói đấy Dylan, không hề có ma. Giờ thì về nhà nào, sắp hết đêm rồi.

Steve và tôi cắm đầu đi về nhà. Kate và Betsy không ngớt gọi chúng tôi quay lại. Nhưng mặc kệ. Tôi không muốn nhìn thấy họ nữa.

Tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc. Tôi thậm chí không nói nổi lời nào.

Tôi chỉ biết lầm lũi đi về nhà với Steve.

Khi chúng tôi vừa đi khuất sau mấy rặng cây, Steve dừng phắt lại tóm lấy tay tôi.

— Anh sẽ “giết” em, Dylan. Em đã biến chúng ta thành những kẻ khờ khạo.

Tôi vùng giật tay và xô anh ấy ra.

— Làm sao mà em lại biến anh thành kẻ khờ khạo cơ chứ? – Tôi gắt. – Anh chả ngửa cổ ra mà cười còn gì.

— Phải, nhưng mà là nhờ em anh mới trốn ra đây đi đợi “mma”. – Anh Steve kéo dài giọng.

— Lúc nào anh cũng nói với em là anh hiểu biết hơn em. Thế sao anh lại đi nghe lời em? – Tôi hỏi.

Lập tức anh ấy im miệng.

Chúng tôi im lặng suốt quãng đường còn lại. Khi về đến nhà, mở cửa, Steve mới lên tiếng:

— Em nói đúng. Anh sẽ không bao giờ nghe lời em nữa.

Chúng tôi bước vào phòng bếp. Steve nghiêng sát vào người tôi nói khẽ:

— Em mà đánh thức bố mẹ thì chỉ có chết.

— Em s... sợ lắm. – Tôi đáp.

Chúng tôi rón rén đi qua bếp, lên cầu thang về phòng. Tôi tháo luôn giày mà không thềm nói dây. Mẹ rất ghét như thế song tôi đã quá mệt rồi.

Tôi leo thẳng lên giường.

Nhưng lại không ngủ được ngay.

Đầu tôi vẫn ong ong giọng của Betsy và Kate.

Tiếng cười rinh rích.

Mình ghét họ, tôi nghĩ thầm. Mình thực sự, thực sự ghét họ.

Tôi nằm sấp xuống. Rồi lại ngửa lên. Rồi xoay kiểu khác. Tôi không thấy thoải mái.

— Đừng có xoay lung tung nữa. – Steve càu nhàu. – Anh đang cố chợp mắt đây.

— Em cũng thế. – Tôi lại xoay người, lắc lư đến nỗi cái giường phải rung rinh theo.

Steve gằm lên.

Tôi vội nhắm tịt mắt. Và suy nghĩ.

Rồi tôi ngồi dựng dậy.

Tôi biết cách làm mình dễ chịu hơn.

Tôi sẽ “chơi lại” với Betsy và Kate.

Tôi sẽ dành cho họ một nỗi khiếp sợ nhất trong đời.

Giờ tôi phải tưởng tượng xem làm thế nào

Ngày hôm sau diễn ra tồi tệ. Và nó còn tệ hơn nữa. Steve đánh thức tôi lúc năm giờ sáng bởi trời đang mưa. Tôi phải đi đưa báo cho anh ấy vào hôm trời mưa. Đã thỏa thuận như vậy.

Chồng báo nặng khó tưởng tượng. Tôi không thể đứng ngoài vỉa hè mà ném chúng vào mái hiên tầng nhà được. Vì thế tôi phải dựng xe bên ngoài mỗi nhà và chạy lại nhét tờ báo qua khe cửa. Dưới trời mưa.

Khi tôi quay về nhà, bố liền đưa luôn một danh sách những việc phải làm giao cho tôi và anh Steve. Một danh sách dài dằng dặc. Phải mất ít nhất cả ngày hôm nay mới làm xong.

— Làm hết chỗ việc này, – bố nói, – thì các con cũng mệt lắm rồi. Mệt đến mức không thể lết nổi ra ngoài chơi giữa đêm hôm nữa.

Ha ha, bố.

Trước khi bắt tay vào công việc thứ nhất – quét dọn ga ra xe, – tôi muốn một bát Froot Loops cái đã. Đó là món bột ngũ cốc ưa thích của tôi. Nhưng cái hộp rỗng không.

Tôi biết chắc là Steve đã xơi nốt mất rồi. Bố mẹ tôi không thích món này. Steve cũng không thích. Nhưng vì hôm nay là ngày “trắc trở” của Dylan, bắt Dylan trả giá cho việc biến anh ấy thành một kẻ khờ khạo trước các cô gái.

Tôi đi ra ga ra xe, ướm át và đói rữ. Tâm trạng tôi lúc này thật tồi tệ.

Tôi thấy anh Steve đang đọc tranh truyện cười. Tất nhiên là anh ấy chưa bắt đầu làm việc mà chưa có tôi. Tôi hỏi anh ấy tại sao lại thế.

— Tội gì anh phải làm khi mà tất cả là do lỗi của em? – Anh ấy thản nhiên đáp.

Làm sao mà tôi sống nổi qua buổi sáng này? Vừa làm tôi phải vừa tưởng tượng ra bộ mặt của Betsy và Kate. Tôi lau chùi những vôi dẫn nước,

đường dây điện, vòi nước chìm mà luôn hình dung ra cảnh tượng tôi bắt Betsy và Kate phải ngậm miệng thế nào.

Tôi sẽ khiến chúng không bao giờ có thể gạt người khác bằng mấy câu chuyện ngu ngốc này.

Khi dẹp những thùng sơn gọn vào... một bên tường tôi lại nghĩ ra cảnh sẽ tưới sơn lên đầu hai đứa, biến tóc chúng từ đen thành xanh lá cây hoặc vàng cam. Hay là cả vàng cam và xanh lá cây.

Khi dọn dẹp xong ga ra thì trong đầu tôi cũng đã nghĩ ra vô vàn điều kinh khủng dành cho hai đứa đó.

Chẳng có đứa nào thật thà cả. Cũng chẳng có đứa nào khiến tôi sợ cả.

Tối hôm đó sau khi làm xong mọi việc, tôi quyết định đến chỗ cái cây. Chỉ nốt lùn này thôi, tôi thâm nhủ.

Tôi không sợ gặp ma nữa. Dù sao thì ở đó cũng không có ma. Tôi vẫn tin là có ma, đừng có bảo là tôi nhầm. Nhưng có một điều tôi tin là ngôi nhà cây không hề bị ma ám, chỉ là trò của hai đứa con gái ngớ ngẩn đó thôi.

Tôi đi vòng quanh gốc cây sồi, kiểm tra công việc mà tôi và anh Steve đã làm. Ngôi nhà cây sắp hoàn thành rồi. Tầng một đã xong, chúng tôi chỉ còn phải dựng lại nốt tầng hai thôi.

Tôi tìm thấy một tấm ván gỗ mà Betsy và Kate đã gỡ ra. Nó nằm ngay trên bãi cỏ cạnh hộp đồ nghề của tôi.

Tôi phủi sạch đất bẩn bám vào nó và cầm búa lên. Rồi tôi trèo lên thang và đóng tấm ván lại chỗ cũ.

Tôi leo xuống lấy thêm vài tấm gỗ nữa. Tôi phải khá vất vả mới vác được chúng lên cây.

Vừa đến giờ ăn tối thì tôi nhận ra mình đã dựng hoàn chỉnh được hai bức vách nhà!

— Mình sẽ dựng xong ngôi nhà này. — Tôi lẩm bẩm. — Ngay cả khi mình phải làm một mình.

Ngôi nhà cây sẽ rất tuyệt khi dựng xong, vừa đi về nhà tôi vừa nghĩ. Và mấy đứa con gái ngu ngốc kia sẽ phải ghen tị. Bởi mình sẽ không cho phép chúng bén mảng thêm một lần nào nữa đến gần ngôi nhà.

Đêm đó tôi ngồi im trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Tiếp tục nghĩ cách phục thù.

Và tôi chợt nhìn thấy cánh đèn. Hình như ánh sáng phát ra từ hướng ngôi nhà cây.

— Anh không tin nổi đâu, Steve! – Tôi kêu lên.

— Anh không thèm nghe em. – Steve không buồn rời mắt khỏi quyển sách đang đọc.

— Ôi, – tôi than vãn. – Chẳng nhẽ anh không quan tâm đến việc hai cô bạn gái đã quay lại chỗ nhà cây sao?

Lập tức Steve nhảy dựng lên và nhào ra cửa sổ.

— Không thể hiểu nổi họ! – Anh ấy kêu lên. – Ngay cả ngu ngốc như em cũng không thể bị họ lừa gạt đến lần thứ hai đâu.

Đúng lúc ấy một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi.

Một kế hoạch tuyệt vời.

— Không, đêm nay chúng sẽ rơi vào cái bẫy của chúng ta. – Tôi nói với anh Steve. – Hãy mặc áo đen, quần đen, tất cả đều đen ấy!

— Còn mắt cũng đen luôn hả? – Anh trai tôi trợn mắt vẻ giận dữ. – Để anh yên.

— Làm ơn đi Steve. – Tôi van nài. – Anh phải đi cùng em. Chỉ nốt lần này thôi. Để trả đũa bọn con gái mà.

Steve liếc ra cửa sổ lần nữa. Tôi có thể khẳng định là anh ấy đang thay đổi ý định.

— Kế hoạch thế nào? – Anh ấy hỏi.

— Đêm nay chúng ta sẽ làm ma ngôi nhà cây. – Tôi giải thích. – Chúng ta sẽ nấp và xông ra dọa cho chúng chết khiếp!

Steve cười tủm tỉm. Anh ấy lấy cái áo len đen rồi chui đầu qua.

— Chúng ta sẽ dọa bọn kia!

Trong vòng vài phút chúng tôi đã mặc xong quần áo đen từ đầu đến chân. Anh Steve còn tìm được một cái mũ đen. Chúng tôi rón rén đi xuống cầu thang, ra sân sau. Chúng tôi quyết định không mạo hiểm bật đèn pin.

Chúng tôi chậm chậm men theo con đường. Chúng tôi cố không phát ra tiếng động. Chúng tôi muốn gây sự bất ngờ.

Dường như chuyến đi kéo dài vô tận nhưng cuối cùng thì chúng tôi cũng đến nơi.

Làm ơn chúng vẫn còn ở đó, tôi thầm cầu mong. Làm ơn, làm ơn, làm ơn.

Tôi ngược lên chăm chú nhìn ngôi nhà cây. Và bắt gặp ánh đèn ở tầng dưới ngôi nhà.

Có thể chứ!

Càng lại gần gốc cây, tim tôi càng đập thình thịch trong lồng ngực. Giày tôi sượt nhẹ trên nền cỏ ướt. Tiếng anh Steve thở. Tiếng tim tôi đập.

Làm ơn đừng để chúng nghe thấy, tôi lại cầu mong. Không phải bây giờ. Không phải khi chúng tôi đã đến quá gần thế này.

Chúng tôi bước đến chỗ một tảng đá to ngay gần cây sồi và vội núp sau nó. Tôi ra hiệu cho Steve là tôi lên trước. Anh ấy sẽ theo sau tôi.

Tôi thận trọng leo từng nấc thang. Tôi lựa bước cho người mình thật cân bằng trên mỗi nấc thang rồi mới leo lên tiếp. Chúng tôi sắp thành công rồi. – Tôi không muốn phá hỏng mọi thứ vào thời điểm này.

Một nấc. Hai nấc. Ba. Bốn. Chỉ còn một nấc thang nữa thôi.

Tôi bắt đầu đặt chân lên nấc thang cuối cùng.

Tôi cẩn thận chui đầu qua vòm cửa sập.

Tôi tìm chỗ bám thật chắc hai tay.

Tôi nhìn xuống xem Steve có theo sát mình không.

Rồi tôi húc tung cánh cửa lên trên. Và lao vào ngôi nhà cây miệng hét to.

Nhưng cái đập vào mắt đầu tiên khiến tôi thay vì hét lên lại phải rú vì khiếp đảm.

Tôi đã tưởng như mình không bao giờ ngậm miệng lại được nữa.

Một con ma.

Một con ma thực sự.

Trông tựa như một cậu bé. Một cậu bé trạc tuổi tôi. Nhưng tôi có thể nhìn xuyên qua người nó.

Khi tôi nhoài người qua vòm cửa, thẳng bé vươn tay ra tóm lấy tôi. Những ngón tay lạnh toát của nó sượt qua gò má tôi.

Tôi vội né khỏi tầm tay nó và chúi sát vào tường nhà.

Cùng lúc đó anh Steve xông vào, miệng hú lên kiểu chó sói. Nhưng khi nhìn thấy con ma, tiếng hú của anh ấy liền chuyển thành một tiếng rên ú ớ.

Con ma chìa hai tay ra dang trước. Hai bàn tay nó nắm chặt lại thành nắm đấm. Tôi khiếp đảm dõ theo cử chỉ bật cong từng ngón tay của nó trở thẳng vào mặt Steve.

Một luồng khí lạnh thổi lộng lên, phát ra từ hai tay con ma. Luồng khí đẩy bật Steve ngã quỵ xuống rồi bay giạt về phía tôi.

Bất chợt một tiếng *rầm* rất to vang lên! Tiếng cánh cửa sập xuống.

Steve và tôi lập cập ôm nhau chúi vào góc nhà. Mồ hôi tôi vã ra đầm đìa mặc dù căn phòng đang rất lạnh. Từng dòng mồ hôi chảy tràn trên má xuống mí mắt tôi. Tôi muốn chớp mắt. Nhưng không đủ can đảm.

Tôi không dám rời mắt khỏi con ma.

Con ma bắt đầu dịch chuyển về phía chúng tôi. Trông thì tưởng nó đang đi nhưng thực ra chân nó không hề chạm sàn nhà.

Cặp mắt nó, một cặp mắt đỏ ngầu, lóng lánh, rọi thẳng vào mắt tôi. Tôi luống cuống đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán. Lập tức cặp mắt con ma lóe sáng. Tôi rụt vội tay lại chỗ cũ.

Tôi cảm nhận từng nhịp run rẩy của Steve sát cạnh mình.

— Em... em... cho là nó sẽ làm gì bọn mình? – Anh ấy run run hỏi.

Tôi lặng thinh không đáp. Đúng hơn là không nói nổi nên lời. Tôi chỉ còn biết mở to mắt khiếp đảm, nhìn như bị thôi miên vào cặp mắt đáng sợ đó.

Con ma tiến lại gần hơn.

Gần nữa.

Nó nâng cánh tay màu trắng trong suốt lên cao và bắt đầu vươn ra. Vươn ra như sắp chạm tới người chúng tôi.

Hai môi nó nhếch lên thành một nụ cười nham hiểm.

Không khí xung quanh chúng tôi trở nên lạnh giá hơn. Răng tôi bắt đầu đánh vào nhau lập cập.

Gần hơn. Gần hơn nữa.

Con ma chỉ còn cách chúng tôi vài xăng ti mét.

Làm gì đi, làm gì đi, tôi tự thúc giục. Đừng có đứng đó. LÀM GÌ ĐI CHÚ!

Tôi nhào người né qua người con ma, lao ra phía cửa nhà. Xông thẳng ra cái cửa sập.

Tôi gập người lại lom khom bò ra chộp lấy năm đấm cửa. Tôi bắt đầu lay cửa, nhưng năm đấm cứ trượt khỏi bàn tay trơn nhầy mồ hôi của tôi.

Con ma hú lên giận dữ. Nó phóng vọt lên không trung.

Tôi luống cuống quỳ thẳng lên lay thật mạnh năm đấm cửa.

— Nhanh lên, Dylan! – Anh Steve hét to. – Nhanh lên!

Con ma nhào xuống.

Tôi đã mở hé được cánh cửa sập.

Con ma lao thẳng vào người tôi. Rồi nó bay vèo xuyên qua tôi. Nó bay lơ lửng ngay trên đầu tôi. Tôi đứng chết trân kinh hoàng.

Tôi nhìn vào mắt con ma. Hai mắt nó đỏ long lên giận dữ.

Nó lênh bênh trôi lại gần tôi. Tôi cảm nhận rõ hơi thở lạnh giá của nó phả vào gáy mình. Rồi nó cúi xuống đập mạnh tay vào cánh cửa sập. Lập tức cánh cửa hạ ngay xuống.

— Không được động dậy. – Con ma gầm lên. – Chúng mày không được đi đâu hết.

— Chúng mày không được đi đâu hết. – Con ma lặp lại. – Tao không thể cho chúng mày đi được. Chưa phải bây giờ.

Tôi liếc nhìn anh Steve. Anh ấy đang co rúm lại góc nhà. Miệng anh ấy há hốc, hai chân, hai tay run bần bật. *Anh ấy chẳng được tích sự gì rồi*, tôi nghĩ thầm.

— Mày muốn gì? – Tôi cố trấn tĩnh hỏi.

— Tao cần mày giúp. – Con ma đáp.

— Giúp à? Giúp gì? Mày là ai? – Tôi đang nói chuyện với một con ma thực sự!

Nó trông không khác một đứa trẻ bình thường là mấy. Chỉ có điều là một đứa trẻ mà tôi có thể nhìn xuyên qua.

— Tao tên là Corey, hay đúng hơn đã là Corey khi tao còn sống. – Con ma nhẹ nhàng trả lời.

Khi tao còn sống.

— Vậy mày là một con ma thật sao? – Tôi hỏi con ma mà mắt lại nhìn sang Steve.

— Làm ma cảm giác thế nào? – Tôi bật ra một câu hỏi có vẻ không đúng lúc. Tôi còn rất nhiều câu hỏi nữa. Bởi đây là dịp hiếm có để tôi giải đáp bao thắc mắc. Nhất là khi con ma vừa nói sẽ không cho chúng tôi đi khỏi đây.

— Như kiểu đang ngủ thôi. – Con ma giải thích. – Tao cũng không biết chắc lắm. Mày biết đấy, hôm nay là ngày đầu tiên tao làm ma mà. Trước đây tao bị nhốt trong ngôi nhà cây này, song không hề có hình dạng rõ ràng. Nhưng chính mày đã thay đổi tất cả.

— T... tao á?

— Đúng. – Con ma đáp liền. – Mà càng tu sửa ngôi nhà, tao càng mạnh lên. Giờ thì tao đã có thể bay lượn vòng vòng. Tao lại nhìn được. Tao không thể nhìn được kể từ lúc chết. Và tao đã có lại giọng nói và thân hình, phải, một phần thân hình. Nhưng tao chưa thể rời khỏi cái nhà cây này. Tao vẫn còn yếu quá.

— L... làm thế nào mà biến thành ma được? – Tôi lắp bắp hỏi.

— Tao đã chết tại nhà cây này. – Nó đáp. – Trong một cơn bão sét.

— A! Steve, anh nghe chưa? Câu chuyện đó là thật! – Tôi kêu lên.

Anh Steve chẳng nói năng gì. Thực ra là anh ấy đang bị quá sốc.

Nhưng tôi không thấy sợ gì cả. Con ma có vẻ không đáng sợ. Nó chỉ có vẻ buồn bã. Buồn và cô độc.

— Mà bảo cần chúng tao giúp à? – Tôi hỏi khẽ. – Mà muốn chúng tao làm gì?

— Tao muốn chúng mà dựng lại cho xong ngôi nhà. – Con ma giảng giải. – Tao đã bị giam cầm trong ngôi nhà cây này năm này qua năm khác. Nhưng nếu chúng mà làm xong nó, tao chắc chắn sẽ đủ khỏe trở lại để rời khỏi nó.

Có thể thôi sao? Thế thì quá dễ? Dù sao thì cũng sắp xong hết rồi mà, tôi nghĩ thầm.

— Chúng mà giúp tao chứ? – Con ma hỏi lại.

— Được. Chúng tao sẽ giúp. – Anh Steve lên tiếng trước khi tôi kịp đáp. – Nhưng bọn tao cần thỏa thuận.

— Một thỏa thuận à? – Giọng thẳng bé ma nghe lạnh như băng. Nó bay đến chỗ anh Steve, bay lơ lửng phía trên quét mắt nhìn xuống anh ấy tạo thành cảnh tượng làm tôi thót người vì sợ.

— Tại sao tao phải thỏa thuận với mà? – Con ma rên lên thống thiết.

Không thể tin nổi! Tôi đã phải nói chuyện với con ma suốt từ nãy đến giờ trong khi ông anh trai lớn tuổi hơn ngồi co rúm một góc nhà. Và giờ lại đòi đưa ra thỏa thuận!

Anh Steve sắp làm hỏng mọi thứ. Chúng tôi sẽ không bao giờ sống sót ra khỏi đây.

Tôi gườm mắt nhìn anh Steve.

— Chúng tao không phải thỏa...

Anh Steve liền ngắt lời tôi.

— Chúng tao sẽ giúp mày với một điều kiện. – Anh ấy đồng dục nói. – Mày phải giúp chúng tao dọn hai đứa con gái.

— Và chúng mày sẽ làm cho xong ngôi nhà, mà không trì hoãn? – Con ma hỏi.

— Phải. – Tôi háo hức đáp.

— Thế thì tao sẽ giúp. – Con ma đồng ý.

— Thỏa thuận xong. – Anh Steve nói nhanh.

— Kế hoạch sẽ là...

Tuần lễ sau đó, ngày nào tôi và anh Steve cũng ra chỗ cái cây để dựng nốt ngôi nhà.

Anh Steve không đọc một cuốn tranh truyện cười nào nữa.

Anh ấy cũng không quay về nửa chừng một lần nào để lấy bánh pho mát.

Thậm chí tôi cũng không còn phải hối lộ anh ấy bánh nhân lạc nữa.

Hôm nay là thứ bảy, và chúng tôi đã gần xong việc. Ngôi nhà cây trông khá khác thường.

— Anh Steve, em cần thêm đinh. – Tôi gọi to từ trên mái nhà.

— Đây Dylan. Bắt lấy! – Anh Steve tung một nắm đinh lên chỗ tôi. Chúng bay vọt qua mái nhà và rơi xuống đất. Anh ấy lại trở về với con người ngày xưa rồi!

— Sao anh phải xử sự ngớ ngẩn như thế? – Tôi bực tức hỏi.

— Dylan, cậu bé của tôi, anh không đủ kiên nhẫn đợi đến lúc làm xong nữa. Đến lúc đó anh sẽ không còn phải thấy cái mặt em!

— Chúng ta vẫn ngủ chung phòng mà. – Tôi ngạc nhiên nói.

— Không còn lâu nữa đâu. – Anh Steve đáp.

— Tại sao? – Tôi càng ngạc nhiên. – Anh sắp đi đâu à?

— Không phải. – Anh ấy trả lời. – Mà là em.

— Em không nghĩ thế anh Steve.

— Ôi, đúng đấy, em đấy. Đó là một phần trong thỏa thuận của anh với con ma. Em sẽ chuyển đến ở ngôi nhà cây. Corey cần ai đó tiếp quản ngôi nhà cây bị ma ám. Anh đã bảo nó là em có thể làm việc ấy. Em thích ma thế cơ mà, nên anh nghĩ ngay là em sẽ chẳng ngại ngần gì khi làm một con ma.

— Làm sao anh có thể đối xử với em như thế? – Tôi la lên. – Em sẽ không làm đâu!

— Thỏa thuận là thỏa thuận, Dylan, cậu bé của tôi. – Steve nói tỉnh bơ. Rồi anh ấy bắt đầu cười. – Cậu bé, em tin tất cả mọi chuyện!

Suýt nữa tôi liệng cái búa xuống đầu anh Steve nhưng tôi kịp dừng lại vì nghe thấy có tiếng nói bên dưới.

Giọng con gái.

Betsy và Kate.

— Chúng đến đây rồi. – Tôi nói thầm với Steve.

— Anh biết thế nào chúng cũng đến mà. – Steve thì thào lại.

— A! – Kate thốt lên khi bọn chúng đến sát gốc cây sồi. – Ngôi nhà cây sắp xong rồi còn gì!

— Phải, trò đùa ngu ngốc của bọn cậu chẳng có tác dụng gì đâu. – Tôi cố ghìm giọng bảo chúng.

Kate và Betsy chậm rãi đi lại quanh ngôi nhà cây xem xét, nghiêng ngó.

— Trông có vẻ được. – Cuối cùng Kate cũng buông một lời khen. – Tổ dám cá là nó giống y như lần đầu được dựng.

Betsy gật đầu.

— Không tồi đâu. – Nó nói. – Nhưng may cho các cậu là không bị sao.

Tôi há miệng định bảo chúng im đi. Nhưng Kate đã không để tôi kịp nói.

— Có lẽ mấy câu chuyện rùng rợn chúng ta nghe được không có thật. Có lẽ chỉ do ai đó cố lừa mình. – Kate nói.

Ừ. Đúng. Phải, tôi thăm mĩa mai.

— Nghe này. – Anh Steve lên tiếng. – Sao cả bốn chúng ta không thử bắt tay làm bạn từ bây giờ? Tối nay chúng ta sẽ cùng tổ chức một bữa tiệc tại đây. Để chào mừng ngôi nhà cây hoàn tất. Các cậu đến chứ?

Kate và Betsy không trả lời ngay. Kate bắt đầu nhâm nhấm đuôi tóc.

— Được rồi. – Cuối cùng cô chị Betsy cũng đồng ý.

— Tuyệt. – Anh Steve reo. – Chúng ta sẽ gặp lại lúc trời tối! Sẽ rất vui đấy!

Hai đứa con gái bỏ đi.

Anh Steve và tôi đóng nốt mấy cái đinh vào mái nhà. Rồi chúng tôi trèo xuống đất ngắm nghía ngôi nhà từ mọi phía.

Ngôi nhà cây trông thực sự khác lạ!

Chúng tôi lao về nhà, ăn vội cơm tối và chuẩn bị những thứ đồ cho buổi tiệc – bánh kẹo, nước sô đa, và vài thứ nữa.

Trời vừa tối chúng tôi liền đi ngay vào rừng. Tôi đã quá quen với sự tĩnh lặng nơi đây. Rừng phố Fear không còn làm tôi sợ nữa.

Anh Steve và tôi trèo lên thang và bày sẵn mọi thứ.

Anh Steve ngoạm một miếng bánh pho mát rồi bước lại cửa sổ ngôi nhà.

— Chúng đến rồi! – Anh ấy thì thào.

Chúng tôi nghe tiếng hai con bé leo lên thang. Anh Steve ra đỡ cửa cho chúng.

— Vào đi. – Anh ấy mời.

Betsy ló đầu vào trước. Tiếp đến là Kate.

— Các cậu thấy sao? – Tôi hỏi khi thấy hai đứa mãi quan sát tầng một ngôi nhà.

Betsy không đáp. Còn Kate thì trở mắt ra như thể sắp lồi ra khỏi mặt.

— Chà! Nó thực sự trở nên rất tuyệt. – Cuối cùng cũng được một lời nhận xét.

Và đúng lúc đó chúng tôi nghe thấy.

Một tiếng rên khe khẽ.

— C... cái gì thế? – Kate hỏi giọng hơi run run.

— Chắc là gió thôi. – Anh Steve đáp.

Rồi lại nữa.

Lần này to hơn. Và đáng sợ hơn. Gần như một tiếng rên la.

Betsy tóm chặt tay Kate.

— Chúng ta về thôi. – Nó tuyên bố.

Nó lại gần cửa, cúi xuống và cầm nắm đấm.

Nhưng nó chưa kịp đẩy lên thì một cơn gió lạnh buốt đã thổi lộng vào ngôi nhà làm mọi thứ bốc lên không trung.

Bánh quy bay vòng vòng căn phòng. Những cốc sô đa thì bay vọt lên tạt nước ra tung tóe đầy tường.

Steve và tôi phải chống tay xuống sàn cho khỏi bị cuốn bay lên.

Những ngón tay của Kate đột nhiên trắng bệch khi nó cố bám chặt nắm đấm cửa. Mắt nó mở to đầy kinh hoàng.

Đúng lúc đó, Corey nhảy vọt đến, bay xuyên qua vòm cửa. Cậu ta hét lên một tiếng đáng sợ chưa từng thấy.

Hai đứa con gái cũng ngửa đầu ra sau mà hét.

Thân hình Corey kéo giãn ra dài gấp đôi bình thường. Nó đã thực sự lấy lại sức mạnh, bởi chúng tôi đã hoàn thiện ngôi nhà.

Con ma vung tay lên điên cuồng khiến luồng khí lạnh tuôn ra ào ạt. Cặp mắt nó lóe sáng như hai cục than đỏ. Rồi nó há hốc miệng ra để lộ hai hàm răng đen sì hôi thối.

Anh Steve phá lên cười như người điên. Kế hoạch của anh ấy đã thành công, hai đứa con gái đã bị hoảng sợ tột độ.

Tôi đứng nhìn hai đứa con gái tiếp tục gào hét, la rú. Chúng không ngừng hét được nữa rồi.

Nhưng chợt tôi cũng phát hiện ra một cái gì đó.

Một điều khiến tôi nghệt thờ.

Điều khiến tim tôi tưởng như ngừng đập.

Besty và Kate đột nhiên bay lên không trung.

Bay lại chỗ Corey.

Tôi kinh hoàng quan sát màu sắc trên cơ thể hai đứa con gái mờ nhạt dần. Mái tóc đen của chúng dần chuyển thành trắng trong. Mắt chúng vẫn lên đỏ lừ.

Tim tôi đập mạnh dữ dội. Tưởng chừng lồng ngực tôi sắp vỡ tung.

Hai đứa con gái nắm tay nhau bay quanh Corey. Và chúng ôm chầm lấy nhau.

— Bọn chúng cũng là ma! – Tôi hét lạc giọng. – Bọn chúng cũng là ma!

Anh Steve trợn mắt khiếp hãi nhìn cảnh tượng ma quái trước mặt. Tôi nghe rõ tiếng anh ấy kêu ú ở không thành tiếng.

Ba con ma hò reo và nhảy nhót trên không trung. Chúng cứ ôm nhau quay tròn, quay tròn.

Chúng càng nhảy múa, khí lạnh càng cuốn tung lên tấp vào người tôi. Răng tôi bắt đầu va vào nhau lập cập.

— Chạy! – Anh Steve hét. – Chạy mau!

Tôi lao ra phía cửa.

Chúng tôi trượt như diên dục theo thân cây không còn cảm giác gì mặc dù da thịt bị cào trầy xước. Chẳng còn gì để mất ngoài việc cố gắng thoát nhanh khỏi đây.

Chúng tôi cầm cố chạy trên khoảng đất trống về phía bìa rừng.

Sắp ra đến con đường rừng rồi.

Nhưng bọn ma đã lượn nhào trên đầu chúng tôi.

Chúng nắm tay nhau tạo thành vòng tròn bao quanh chúng tôi. Một vòng tròn đầy hàn khí.

Cơ thể tôi run lên từng chập mỗi khi ba con ma bay lượn một vòng. Chúng bay mỗi lúc một nhanh hơn. Và chúng cười, những tràng cười man dại, khủng khiếp.

Corey nhào xuống sát mặt tôi, nhe răng cười mãn nguyện.

Và bọn chúng bắt đầu xiết chặt dần vòng vây.

Chặt nữa, chặt nữa.

Vòng tròn bị thu nhỏ nhanh chóng.

Cho đến khi chúng tôi hoàn toàn bị thít chặt.

— Chúng ta phải thoát khỏi đây, ngay bây giờ! – Tôi hét lên với Steve.

Steve và tôi cùng xô người vào bọn ma. Nhưng lập tức chúng tôi bị đẩy bật trở lại. Về chính giữa vòng tròn vây hãm.

Tôi lại ra sức xô bật ra. Tôi lao vào ba con ma bằng tất cả sức lực của mình.

Lần này bọn chúng tóm luôn người tôi. Tôi bị dính và mắc kẹt vào giữa hai con ma có thân hình chuyển động uốn éo không ngừng và lạnh giá. Tôi cảm thấy khó thở, ngột ngạt trong màn sương giá dày đặc bao quanh.

Tôi bắt đầu run như cây sậy. Chân tay tôi rung bần bật, còn răng thì va vào nhau côm cốp. Hai môi tôi thâm tím, tái ngắt đi.

Tôi không thở được nữa. Tôi bắt đầu nghẹt thở. Tôi lạnh quá. Lạnh đến chết mất.

Tất cả chỉ là một trò lừa gạt, trong đầu tôi ong ong ý nghĩ ấy. Một âm mưu kinh khủng. Corey đã lừa chúng tôi dựng xong ngôi nhà. Rồi nó sẽ giết chết chúng tôi.

Steve ngã chúi xuống đất, cuộn người lại như một trái bóng. Tôi nắm chặt bàn tay và quăng mình vào bức tường ma. Tôi ra sức đẩy và đẩy. Bằng một nỗ lực cuối cùng, tôi húc đầu vào chính giữa vòng vây.

Tôi đã thoát! Tôi bị lộn nhào một cái, cùng lúc không khí tràn vào miệng. Tôi lại thở được. Và tôi đã tự do!

Tôi đứng thẳng dậy và... phát hiện sự thật kinh khủng. Tôi vẫn ở trong vòng vây.

— Các người không thể giữ ta ở đây! – Tôi gào lên, điên cuồng húc đầu về phía trước, cố đẩy bật vòng vây bao quanh.

Betsy cười rú lên. Corey cũng vậy.

— Thôi! Thôi đi! Mọi người không thấy họ đang sợ à? – Đó là Kate đang nói.

Tiếng cười tắt lịm.

Betsy lên tiếng:

— Tớ xin lỗi. – Nó nói. – Bọn tớ chỉ đang đùa thôi mà. Bọn tớ không định làm các cậu sợ.

— Đúng thế. – Corey cũng nói. – Tớ nghĩ đã đến lúc chúng tớ phải đi rồi.

Đi à? Đây chẳng lẽ là một cơn mê, tôi hoang mang. Một cơn mê thực sự tồi tệ.

— Corey là anh trai bọn tớ. – Đến lượt Kate nói. – Bọn tớ đã tưởng không bao giờ gặp lại được anh ấy.

Miệng tôi tự động há hốc ra.

Tôi đưa mắt nhìn anh Steve. Anh ấy đang ngồi run cầm cập, mắt nhìn không chớp vào khoảng không.

— Corey, Betsy và tớ là ba đứa trẻ trong ngôi nhà cây, những đứa trẻ mà tớ đã kể cho các cậu nghe. – Kate nói tiếp. – Khi ngôi nhà bị sét đánh, Betsy và tớ đang ở một bên thân cây, còn anh Corey ở phía bên kia.

— Chúng tớ đã chết cùng một lúc. – Betsy bổ sung câu chuyện. – Khi trở thành hồn ma, tớ và Kate luôn bên nhau. Nhưng Corey thì biến mất. Linh hồn anh ấy bị mất. Kể từ đó chúng tớ đã đi tìm anh ấy suốt.

Kate chờ tôi nói lại điều gì đó. Nhưng tôi không thể. Tôi quá sợ không nói nổi. Không nhúc nhích nổi. Tôi sợ hãi đến mức chỉ biết há mồm nghe.

— Khi cậu phát hiện ra ngôi nhà. – Kate lại nói. – Chúng tớ tự nhiên thấy mình đang ở giữa khu rừng này. Chúng tớ đã tưởng có thể dọa cho cậu sợ mà tránh xa nơi đây. Nhưng cuối cùng cậu lại không hề hấn gì như chúng tớ nghĩ.

— Nhưng giờ thì tớ biết chúng tớ đã sai. – Betsy cắt ngang. – Hẳn chúng tớ đã được gửi lại đây để tìm anh Corey. Và cả hai cậu đã giúp chúng tớ!

— Cám ơn. Cám ơn các cậu rất nhiều. – Corey lên tiếng. – Cuối cùng các cậu đã giải phóng tớ khỏi ngôi nhà cây!

— Đúng thế! – Betsy nói như reo. – Chúng tớ sẽ không bao giờ tìm lại được anh Corey nếu không có các cậu!

Vừa lúc đó một tia sáng chiếu thẳng từ mặt trăng xuống ngọn cây sồi. Nó phản chiếu ánh vàng lấp lánh lên người ba con ma.

— Tớ nghĩ... nghĩ là tớ tin được lời các cậu. – Tôi ú ớ nói.

— Chúng tớ đang nói sự thật mà. – Kate đáp lại. – Thật đấy.

— Ch... chuyện này rất hay. – Tôi đã lấy lại bình tĩnh. – Các cậu có thể nói cho tớ mọi điều mà tớ vẫn thắc mắc về ma. Tớ có thể đến đây hàng ngày và các cậu sẽ...

— Xin lỗi Dylan. – Corey cắt ngang. – Chúng tớ kẹt lại quá lâu trên trần thế rồi. Cậu đã đem chúng tớ lại với nhau. Giờ chúng tớ phải đi thôi.

Corey dứt lời thì tia sáng ban nãy liền mờ ảo đi. Anh Steve và tôi kinh ngạc thấy tia sáng mở rộng dần thành một nhịp cầu rộng, sáng lấp lánh. Nó được bắc từ mặt trăng xuống thẳng bãi đất trống ở gốc cây sồi. Đây là vật đẹp nhất tôi từng được thấy.

Ba con ma vươn người xuống chạm vào anh em tôi lần cuối. Những ngón tay của họ mềm mại và mượt như cơn gió nhẹ mơn man làn da. Khi nhìn kỹ lại, chúng tôi thấy thân hình họ bắt đầu nhạt nhòa dần và trở thành gần như trong suốt.

Họ nắm chặt tay nhau cùng bước lên nhịp cầu ánh sáng. Kate còn quay lại vẫy vẫy tay với chúng tôi.

Họ thanh thản bước tiếp trên luồng sáng vàng mờ ảo.

Hướng thẳng lên trời.

Và biến mất.

— Anh tin nổi không? – Tôi quay sang Steve. – Anh có tin nổi không?

Steve vẫn chưa nói được. Nhưng anh ấy cũng làm được cử chỉ như thế gật đầu.

— Phải, phải, phải, Steve, cậu bé của tôi. Cuối cùng anh cũng phải tin là có ma!

Tôi cảm thấy hơi chóng mặt. Tôi lầm lũi theo Steve về nhà. Tự nhiên trong tôi dậy lên một cảm giác là lạ khi mất đi ba người bạn ma. Một cảm giác cô đơn.

Tôi bước sát cạnh Steve. Khu rừng trở nên tối hơn bao giờ hết.

Những cành cây khô gãy rãng rắc kêu rất to dưới chân chúng tôi. Tôi nghe thấy cả tiếng thú vật kêu và những âm thanh kỳ lạ.

Steve đột nhiên đứng lại. Anh ấy quay đầu nhìn quanh.

— Ê này, chúng ta đang ở đâu thế này?

Không có vẻ quen thuộc lắm.

— E... em nghĩ là chúng mình đi nhầm đường rồi. – Tôi lắp bắp đáp. Tôi cố tìm mặt trăng nhưng những cành cây rậm rạp đã che khuất.

— Mấy con ma đó làm anh lẫn lộn hết cả. – Steve thú nhận. Anh ấy quay lại và chỉ tay. – Anh nghĩ đường về đằng kia cơ.

Tôi đi theo anh, nhưng vẫn chưa trông thấy con đường đâu.

Rồi trước mắt tôi hiện ra một khoảng đất nhỏ với khung cảnh quen quen. Ánh trăng bàng bạc tràn ngập mặt đất. Dưới ánh trăng vắng vặc, tôi và anh Steve đã nhận ra con đường quen thuộc trở về nhà.

Lời bạt của nhà văn Anh Đức

Không phải ma mà là ảo tưởng về ma!

Sống cùng gia đình ở phố Fear, một con phố tiếp giáp với rừng, thằng bé mười một tuổi tên Dylan Brown cảm thấy tê nhạt, buồn chán, vì đang đọc nhiều sách nói về ma, Dylan nghĩ rằng trên đời này thế nào cũng có ma, và nó mơ ước có ngày được gặp một con ma. Kể từ đó, đi đâu, nhìn thấy gì, nó cũng ngờ ngợ như thấy ma. Một hôm, nó lên vào khu rừng, bỗng phát hiện ra một ngôi nhà cây bị hư hại, cháy xém mà theo nó là chắc chắn có ma ở trong đó. Dylan rủ rê anh mình – Steve đi khám phá. Trải qua bao lần theo dõi dò la ban ngày lẫn ban đêm, hai anh em nó nhận thấy có những hiện tượng rất kỳ bí, ví dụ như khi bọn chúng chuẩn bị đồ lễ, gỗ ván đem vô để sửa sang ngôi nhà kia thì có khi cây búa của chúng gác trên rui tự nhiên bị bay đi. Tới lúc sửa sang tạm ổn thì hôm sau trở lại, chúng thấy bao nhiêu gỗ ván đều bị tháo rời, văng tung tóe. Thằng Dylan càng tin chắc rằng ngôi nhà này có ma...

Thế rồi một hôm chúng phát hiện tại ngôi nhà có hai đứa bé gái. Hóa ra mọi sự đều do mấy đứa con gái này ranh mãnh sắp đặt để đưa anh em Dylan và Steve vào tròng. Chứ kỳ thật thì chẳng có con ma nào ở đó. Hai anh em thằng Dylan tức tối tìm cách báo thù hai đứa con gái. Trong cuộc báo thù, hai anh em nó bỗng gặp ma thật. Ngoài hai đứa con gái, còn có thêm thằng anh hiện ra nhát chúng một trận tơi bời. Nhưng đó cũng chẳng phải là ma. Đó là kết quả của cái ảo tưởng về ma sinh ra từ thằng Dylan và Steve mà thôi.

Table of Contents

[•1•](#)

[•2•](#)

[•3•](#)

[•4•](#)

[•5•](#)

[•6•](#)

[•7•](#)

[•8•](#)

[•9•](#)

[•10•](#)

[•11•](#)

[•12•](#)

[•13•](#)

[•14•](#)

[•15•](#)

[•16•](#)

[•17•](#)

[•18•](#)

[•19•](#)

[•20•](#)

[•21•](#)

[Lời bạt của nhà văn Anh Đức](#)